

УКРАЇНСЬКА НИВА

The Ukrainian Gospel Field

МІСЯЧНИК УКРАЇНСЬКОГО МІСІЙНО-БІБЛІЙНОГО ТОВАРИСТВА

Published monthly by "THE UKRAINIAN MISSIONARY & BIBLE SOCIETY, INC."

539—20th Street West, Saskatoon, Sask., Canada

"Здійміть очі ваші та погляньте на ниви,
що вже пополовіли на жнива" — Івана 4:35.

Vol. 12. № 7-9. August-October — 1958 — Серпень-Жовтень Рік 12. Чч. 7-9.

З М І С Т

Стор.

"Благослови, душе моя, Господа"	2
"З наших днів . . . "	3
П'ять великих поглядів віри	5
"Що таке людина?"	8
Комунізм	9
"На рідину!"	13
Тринадцята миля	14
Признання Братства Інститутів	15
Інкorporація "Української Баптистської Конвенції"	16
Християнське життя: Лекція сьома	17
Бюлетень Українського Біблійного Інституту ч. 6	19
Чого Біблія навчає: Лекція перша	20
Про розбіжності в Євангеліях	23
Що могла, те зробила	27
Для Сестер: "Слово жінки"	28
Куток для дітей: "Із уст дітей . . . слава"	29
Сліваник без нот	31
"Багатство багатьох подяк"	33
До наших Радіо-Слухачів та Читачів "Укр. Ниви"	38
Поки прийду, пильнуй... науки	39
Війна-офензива ідей	40

БЛАГОСЛОВИ, ДУШЕ МОЯ ГОСПОДА

Благослови, душе моя, Господа, і все внутро мое — святе ім'я Його! Прославляй, душе моя, Господа, і не забудь усі добродійства Його!

Він прощає всі несправедливості твої, сціляє всі недуги твої;

Він вибавляє тебе з могили, вінчає тебе ласкою і милосердям;

Твою старість добром ситить, молодість твою, як у орла відновляє.

Господь творить справедливість і суд усім поневоленням. Він показав дороги Свої Мойсееві, а діла сином Ізраїлевим.

Господь милосердний і благий, до гніву повільний, а доброту великий. Не буде вічно карати і по віки пам'ятати. Не по гріхам нашим дав нам, ані по несправедливості нашій відплатив нам. Бо як високо небо над землею, така велика милість Його над тими, що бояться Його. Як далеко схід від заходу, так віддалив від нас переступи наші.

Як батько милосердується над дітьми, так милосердується Господь над тими, що бояться Його. Він бо знає постать нашу, пам'ятає, що ми з пороку взяли.

Чоловік, — як трава дні Його, як квітка в полі, так він цвіте, відцвітає. Понесеться вітер над нею, і вже не стало її, і не знайти більш місця її.

Милість Господа від віку до віку над тими, що бояться Його, і справедливість Його над дітьми дітей їх, над тими, що заповіт Його хоронять, і про заповіді Його пам'ятають, щоб сповняти їх.

Господь утвердив престол свій на небесах, і над усім володіє царство Його.

Благословіть Господа ви, анголи Його, силою потужні, сповнителі слова Його! Благословіть Господа, всі сили Його небесні, сповнителі Його благоволень! Благословіть Господа, всі творива Його, по всіх місцях володіння Його! Благослови Господа, душе моя!

— ПСАЛЬМА 103.

З появленням цього числа "УКРАЇНСЬКОЇ НИВИ" вийшли з друку наступні нові книжки:

"ДОБРА НОВИНА" — Роберт Бойд. — Ця книжечка, це справді "добра новина" для кожної людини, яка бажає пізнати істину спасіння своєї душі

ЩО ТАКЕ "СВІДКИ ЄГОВИ?" — Д-р Дж. С. Вимбиш, важлива книжка, яка висвітлює ересі цієї секти.

"СВІТЛО ЖИТТЯ" — Познавчий курс, опертий на Євангелії від Івана, 24 лекції.

Просимо дивитися на сторінку 40

Українська Нива

THE UKRAINIAN GOSPEL FIELD

МІСЯЧНИК УКРАЇНСЬКОГО МІСІЙНОГО І БІБЛІЙНОГО ТОВАРИСТВА,
присвячений для поширення та поглиблення знання Слова Божого
поміж українським народом, та для висвітлення світових подій у
світлі Святого Письма.

Published monthly by "THE UKRAINIAN MISSIONARY & BIBLE SOCIETY, INC."

539—20th Street West, Saskatoon, Sask., Canada

Річна передплата 2 долари.

Subscription \$2.00 per annum.

Vol. 12. № 7-8. August-October — 1958 — Серпень-Жовтень Рік 12. Ч. 7-8.

“З НАШИХ ДНІВ...”

В далекій давнині чоловік один приніс Господеві жертву “з польового врожаю,” читаємо в Слові Божім. Та ця жертва, видно, не була приємна Богові, — Він на неї “не споглянув” оком одобрення. А “не споглянув” Бог на цю жертву із-за того, що Він споглянув на серце цього чоловіка, який приносив цю жертву, й добачив там гріх, що панував над ним. Отож Бог не прийняв жертви із рук цього чоловіка, бо ті руки, через його гріх, скоро мали бути окровавлені кров’ю свого брата.

Від тих початкуючих днів людства та й досі, ця сама подія повторяється. Бог, Той Великий Серцевидець, бачучи людське серце, не хоче, не може, прийняти жертви, будь вона з поля чи з чого іншого, хоч би й найкращою, з рук людини, коли на тих руках, що таку жертву приносять, буде незабаром віднітися, чи, може, вже відніється братня кров...

Дорогі Читачі! Тепер, із ласки Божої, по всій ширині й довжині цього нашого дорогого краю Канади, ми святкуємо з рештою народів Свято Жнив, — День Подяки за жнива. Ми приносимо жертви наші перед Господом. Чи це жертва з поля, чи з городу, чи з отари нашої; чи це жертва хвали Господеві, — спитаймо себе, чи може Бог споглянути на неї з одобренням? Пам’ятаймо, що Він серцевидець. “Я вивідую нутро й серце людини” Він каже. А коли Він так бачить, то чи не бачить Він крові брата нашого, сестри нашої, на руках наших? Чи не бачить Він їхніх сліз? “Кожен, хто ненавидить брата свого, той є вбивця.” О, скільки є таких людей в такі дні подяки, що з такими руками, окривавленими ненавистю серця свого, приносять свою жертву Господеві...!

До всіх таких, Господь промовляє через уста Свого пророка Ісаї:

“Слухайте ж Господнє слово... Навіщо Мені множество жертв ваших? говорить Господь. Я вже пересичений всепа-

леннями з баранів і товщею з годованого скоту, та й крови з назимків і ягнят та козенят Я не хочу. Як приходите, щоб явитись перед лицем Моїм, то хто від вас вимагає, щоб топтали двори Мої? Не носіть уже більше дарів надармо: палення кадила огидло Мені; нових місяців і субот, та сходин святочних не можу стерпіти: безаконність поспіль із святкуванням! Новомісяччя ваші й свята ваші ненавидить душа Моя: вони стали ваготою Мені, тяжко Мені нести їх. І коли ви простягаєте руки ваші, то Я відвертаю очі Мої від вас, а як ви умножуєте молитви ваші, то Я їх не чую, ваші бо руки повні крови. Обмийтесь, станьте чистими; відкиньте далеко ледачі вчинки ваші з-перед очей Моїх; перестаньте чинити зло; Навчіться чинити добро; шукайте правди, рятуйте придаленого, обороняйте сироту, заступайте вдову; А тоді прийдіть — і розсудимось, — говорить Господь: Коли б гріхи ваші були, як багрянці — Я, мов сніг їх убілю; коли б, як кармазин, були червоні, — обмию їх, як вовну" (Іс. 10а, 11-18).

Так Господь готовий простити й очистити нас із гріха, якщо перше ми пинесемо Йому дар сердечного покайняння. "Жертва Богу, — це дух сокрушений; серця сокрушеного й смиренного Ти не відкидаєш, Боже," колись благав Давид.

Принесім і ми сокрушене та смирене серце в жертву Господеві сьогодні рано, Дорогі Брати та Сестри, а тоді Він спогляне оком одобрення й на наші жертви, на наші дари, для Нього, як Він споглянув був і на жертву праведного Авеля.

Господи наш і Боже наш! В цей "День Подяки" ми промовляємо словами Твого вірного слуги, — пророка Міхея: "З чим би мені стати перед Господом, — як поклонюся Богові небесному?" Худоба на тисяч гір Твоя, — всі скарби землі й небес Твої . . . Нема нам з чим стати перед Тобою. Дай нам стати перед Тобою з покайним, сокрушеним серцем, з проханням прощення гріхів наших, Христа ради . . . !

За Нього, Боже, за нашого Спасителя Ісуса Христа, ми дякуємо Тобі, бо тільки через Нього, через Його страждання на хресті Голгофи, — через Його велику жертву, ми зможемо одержати прощення гріхів наших. Ми дякуємо Тобі за Твою безмежну любов, за Слово Твоє Святе, яке звіщає цю благу вістку спасіння . . . !

Боже наш, — для багатьох людей цей День Подяки за Жнива, — це тяжкий день. Одні, — жниво, на яке вони так тяжко працювали рік цілий, вони його не зібрали; для інших, — інші тяжкі причини та обставини життя цього роблять цей день днем смутку а то й сліз . . . ! Змилосьердся, Боже, над всіма такими, — над всіма нами, Господи, — бо хто з нас не потребує Твоєї ласки?

В цей День Подяки, Боже, ми дякуємо Тобі за цей наш дорогий край Канаду! Благослови Ти його, благослови Уряд Канади, — пошли спокій Твій на світ цей, благослови всі народи світу, а в тім числі й наш поневолений український народ! Благослови, Боже, всіх хворих, усіх нещасних та немічних; бла-

гослови наші родини, наших дітей. Благослови та винагороди в особливій мірі всіх наших Дорогих Радіо-Помічників, які, не зважаючи на неврожай, із труднощів своїх допомагають лептами своїми, щоб тільки Твоє дорогецінне Святе Слово продовжало вітати з неділі на неділю по домах нашої далекої та широко розкиненої радіо-родини, та щоб приготувати душі до вічного життя. О, справді, приходить ся сіяти це насіння Слова Твого в труднощах та в сльозах, — однак, що за радість буде, коли ми принесемо снопи спасених душ перед Твій трон у вічності!

Почуй, Боже, благання сердець наших, прийми подяку душі нашої й будь прославлений за все, наш Боже Отче, Боже Сину й Боже Духу Святий. Амінь!

(Вступне привітальне слово й початкуюча молитва з Радіо-Передачі "ГОДИНА БОЖОГО СЛОВА," 12-го жовтня, 1958, "День Подяки. ... Свято Жнив" у Канаді.)

Д-р Норткот Дек, F.R.G.S.

П'ЯТЬ ВЕЛИКИХ ПОГЛЯДІВ ВІРИ

(Книга Буття, роз. 13, 14 . . .)

Що Аврам бачив? Повернімся до цього приятеля Бога, щоб нам побачити "Ягня Боже." П'ять особливих поглядів Авраама зарекордовано у Слові Божім, — а кожен із них був поглядом віри, кожен із них був зазначений зростом для нього Божої ласки, кожен із них означав побільшене знання Бога, кожен із них виявляв більше Божого об'явлення та більшого оцінення майбутніх плянів Бога.

1. У Книзі Буття, розділ 13, у "змаганні поміж чабанами та пастухами," ми бачимо, як Авраам зближався, — хоч він не був свідомий того, — до великої кризи, — до переломної точки, — свого життя. Тут він став на тому важному місці, звідки інтереси Бога були далеко важніші для нього, аніж були його власні інтереси. Отож, щоб покласти кінець цьому нещасливому "змаганню," Авраам уступає кращий вибір землі молодому Лотові. Племянника Лота не було потрібно ані переконувати, ані далі заохочувати. Він звів свої очі й побачив "усю околицю Йорданську," — а це були розлогі та багаті на пашу та на хліборобство долини та степи Йордану. Псалмистівська каже: "Очі мої підношу на гори, звідки поміч моя прийде . . . від Господа." Помилка Лота була в тім, що він не підвів очей своїх увисочінь до Бога, — він був надто занятий земними справами. Він побачив тільки розлогі долини врожайної землі. Він їх собі вибрав для своєї страшної долі.

Коли Лот "розлучився" з Авраамом, Бог з'являється Авраамові, щоб одобрити ласкою Своєю кращий вибір Авраама. Авраам дав Лотові нагоду до вибору, — та тепер Бог дає Авраамові вибір: "*Позри очима твоїми та ПОГЛЯНИ . . .* Бо всю

землю, що ти бачиш, дам тобі і потомкам твоїм повіки." Вибір Лота походив від зажерливості, — вибір же Авраама, — від віри. І Лот закінчив своє життя, як приятель Содоми, — Авраам, як приятель Бога. Патріярх Авраам одержує від Бога всю дооколичну країну без centa заплати, — що за віра в Бога тут видніється!

2. Про *другий ПОГЛЯД* Авраама читаємо у Книзі Буття 15:5. Авраам тількищо повернувся з побідоносною здогоні своїх ворогів. Його зустрічає та підкріплює фізично й душевно Мелхіседек. У шляхетності своєї душі, Авраам відмовляється від награвованої здобичі Содому. Тоді з'являється йому Бог із цими величними словами запевнення: "Не бійся, Аврааме: Я тобі щит, — нагорода твоя буде велика." Бо Авраам мав чого боятися, — а цей страх він висловлює ось цими словами: "...відпускаюсь я бездітним . . ."

Тоді прозвучало від Бога це велике повеління: "*Поглянь на небо та порахуй зорі . . . так будуть твої потомки.*" Авраам поглянув . . . та в його погляді могло бути щось такого, що глянуло далеко поза зорі небесні: Бо там він міг добачити незчисленне потомство тих, що, подібно йому, повірили всеціло Божому Слову. Та він, Авраам, був перший з них, — Господь назвав його "батьком" усіх тих, що так вірять Богові. Цю віру Авраама Бог порахував Авраамові за праведність.

3. *Авраамів третій ПОГЛЯД віри* є записаний у 22-ому розділі Книги Буття. Там ми бачимо, як він віддає Богові свого довгоочікуваного сінка-одинака, — сінка своєї старости. Це чи не найбільше випробовування віри, що можна подибати у всьому Слові Божому. Це випробовування приводить за собою одно з найбільших пророцтв віри: "Бог приготує Собі Ягня." Під той час ніде не видно було ягняти для жертви. Та саме у хвилину, коли рука Авраама була педнесена з ножем, Бог говорить до Авраама.

"І позирнувши Авраам очима своїми, **ПОБАЧИВ . . .**" Що він побачив? Куди він дивився? Він не дивився тепер у далечинь, за замлею; він не дивився на небо за насліддям-потомством. Він подивився в *ущавину-кущ* за ягням. Те, що він там побачив, представляло собою **ЯГНЯ БОЖЕ**, Яке заявляє у Єв. Івана 6:38: "*зійшов Я знеба . . .*" Перший погляд Авраама був за землею; другий погляд, — за насліддям, яке мало б залюднити цю землю; третій його погляд був за Ягням, Яке мало б викупити-спастися це потомство.

4. *Четвертий ПОГЛЯД* Авраама знаходимо в Єв. від Івана 8:56: "Отець ваш Авраам був радий видіти день Мій; і *побачив, і зрадив.*" Цей особливий погляд Авраама був особливим об'явленням для нього, про яке Мойсей певно не знав і не міг про нього записати. Подібно, як це не було записано у Старому Заповіті про пророцтва Еноха, що казав: "Ось іде Господь зо Своїми десятками тисяч святих, щоб учинити суд." Ми можемо бути певні, що Авраам справді побачив цей "День Мій," як про це запевнює Сам Господь, Який Сам був у ту пору там при-явиний.

Що цей "день" може означати? З певністю, це включає знання втілення Бога, Який стався Людиною, щоб вмерти за гріхи світу. Це могло включати знання всього життя Ісуса Христа, яке закінчилося стражданнями на хресті Голгофи. Яке б обширне видіння Авраама в майбутність не було, наслідок цього був радістю для нього. Бо кожне видиво Спасителя тій душі, що Його любить, спричиняє радість. Очі двох учнів на дорозі до Еммауса були "вдержані" Богом так, що вони не могли *бачити*, але вони *відчували* присутність Спасителя, і їхні серця горіли-паленіли їм. Про Авраама ж було сказано, що він "здалека бачив" обітниці Божі і прийняв їх (Євр. 11:13). Чи він бачив Немовля в яслах, де сходилося людство й німе створіння? Чи він бачив Дванадцятилітнього Хлопчину у храмі у справі Свогого Отця? Хто про це може з певністю сказати? Та одно, що можна з певністю сказати, то це те, що він бачив Сина Божого на хресті, щоб понести "на Своему тілі наші гріхи."

У третьому погляді Авраама він добачив заступника, — Того, що понесе гріхи світу. У Єв. Івана 1:29 читаємо, де невірному натовпові Ісуса Христа представляється, як "Ягня, що понесе на Собі гріхи світу," а у 36-ім віршику, Ісус є представлений учням, як "Ягня Боже." Авраам, вірою бачучи так Ісуса, радів, — і через цю віру сам став більше подібний до Господа, — як це доля й кожної віруючої людини. Вірою Авраам добачив радість у своєму Спасителі.

5. У Листі до Євреїв 11:10 є записаний останній *ПОГЛЯД* віри Авраама. "Він очікував міста (у грецькій мові ДИВИВСЯ за містом), що має основи, і якого будівничий та творець, є Бог." Його погляди віри йшли від віри в землю насліддя, в наслідника, у Спасителя, та нарешті в радість у цьому Спасителі. Та тепер, його останній погляд спочиває на тому місті, де він буде проводити вже вічність із цим Спасителем. Знімки старинного халдейського міста Ур, показують грубезні кам'яні основи стін тієї колишньої столиці давньої старовини. Тепер це все стоїть позасипуване пісками. Авраам знав, що найтривкіші основи міста, збудованого людськими руками, розрушаться. Отож, він дивився оком віри на вічній основи міста, якого Будівничий є Сам вічний. Там він і свою вічність бажав проводити. І туди він дивився, туди він ішов.

Ось такі були погляди очей Авраама. Дай, Боже, кожному з нас таких очей віри!

Багато речей, які я мав у своїх руках та вважав за мої, я втратив. Та все, що тільки я віддав у руки Бога, я посідаю ще й тепер. — Мартин Лютер.

Якщо ми не настроїмо чути голос Божий в тиші, жодні бурі чи громовиці світу цього не пробудять нас.

“ЩО ТАКЕ ЛЮДИНА?”

Під повищим заголовком появилася стаття у “Newsweek” за 1-го вересня, цього року, у якій був зроблений перегляд сторіччя теорії еволюції. Подібні огляди можна було подибати і в багатьох інших, як наукових, так і звичайних журналах та газетах. Як уже можна було сподіватися від таких журналів, *теорія* еволюції там стоїть одобрена, а *факт*, — факт створення людини Богом, про який свідчить Слово Боже, Біблія, стоїть заперечений.

Таким способом і не знайшлося відповіді на повище питання: “ЩО ТАКЕ ЛЮДИНА?” Бо так скоро, як хто відкидає ясне твердження Слова Божого, що людина є прямим створінням Божих рук, тоді відразу зістають відчинені двері для різних вигадок, гіпотез та теорій людського обмеженого ума. Кожна теорія чи наука, що обкрадає людину з її моральної гідності перед Богом, не може дати ані правдивої відповіді на повище питання, ані як слід оцінити людину.

Подивімося, яку відповідь дає нам Слово Боже на питання: “Що таке людина?”:

“Що таке людина, що Ти дбаєш про неї, і син людський, що Ти пам’ятаєш про нього? Бо Ти учинив його мало чим меншим від анголів, і честю й величністю коронуєш його. Поставив його володарем над ділами рук Твоїх, усе положив Ти під ноги його . . . ” (Пс. 8:4-8).

А тому, що вона є творивом Його рук, Він любить її. Він дав Сина Свого, щоб забезпечити людині вічність із Собою. Ось так Бог оцінює, ось так Бог любить людину, ось таке велике призначення Бог має для неї. Хто тільки відкидає це велике оцінення людини, він відразу рівняє її до хробачка, — й не диво, отже, що життя людини заперестало мати якубудь вартість у краях, де матеріалістична наука оповила темрявою ночі людські уми . . . Не диво, що в одному тільки Китаю можна було вимордувати вісімнадцять мільйонів людей на експерименту тих, що не вірять у Бога.

Повищезгаданий журнал не споминає, що сам Дарвин, основоположник теорії еволюції, у своїх старших роках, читав Слово Боже та вірив у створення людини Богом. На своїй смертній постелі він сказав: “Я був молодий, недосвідчений . . . Я робив дикі здогади, — та на моє здивування, ці здогади захопили уми людей. Люди створили собі з них релігію . . . ”

У цій же статті один учений із славного Колумбія Університету висловився так: “Одна з великих загадок нашого віку є та, що людина до цієї пори подумала про все, окрім про себе . . . Що ж про майбутність? Люди не можуть бути багато довше в темряві про те, що їх очікує . . . ”

Людина сьогодні в темряві, бо вона з своєї власної волі відкинула об’явлення Бога про те, що для неї призначено. Словами апостола Павла, хоч люди знали Бога, вони “не прославляли Його, як Бога, й не дякували, а зникчемніли думками своїми й запоморочилось (затемнілося) нерозумне серце їхнє” (Римл. 1:21).

Людина буде пробувати в цій темряві так довго, доки вона буде відкидати надхнене Слово Боже. Коли людина відкинула Біблійний опис про своє створення, то вона тим самим відкинула Боже призначення для неї в небі. Тоді вона вже не хоче, щоб її хто споминав про смерть, про суд після смерті, про огняне озеро і вічність . . . Вона хоче втихомирити своє сумління, свої страхи, якими будь людськими вигадками.

Трагедія цього всього стає ще більшою, коли так багато тих, що мали б узяти провід у голошенні Божої перестороги, нехтують Словом Божим, та й собі одобрюють теорію еволюції, яку вся наука світу за цілих минулих сто літ не змогла перемінити з теорії на факт!

— Я. Г.

Едвин Адамс

КОМУНІЗМ

Комунізм, в одній чи в іншій формі, охопив у наші дні майже третину світу. Від Китаю в Азії на сході до Чехословаччини в Європі на заході, комунізм став вірою й законом сотні мільйонів народів. Комунізм, — це відвертий ворог усього християнства, будь воно собі тільки формальне християнство, яке опирається на обрядовщині та традиціях, чи дійсне християнство, яке опирається на Божому Слові. Комунізм, — це філософія життя, яка вимагає усю лояльність, усю відданість, усе серце людини, й не може стерпіти, щоб у той сам час її послідовники служили якійсь іншій ідеї.

Дві сили борються за посідання світу в наші дні: З однієї сторони, — це Римо-Католицизм, а з другої, — це комунізм.

КАРЛ МАРКС

Комуністичний "Маніфест," який Карл Маркс, батько комунізму, видав сто років тому, закінчується ось такими словами: "Комуністи не погоджуються з тим, що вони мали б ховатися чи таїтися з своїми цілями. Вони відверто заявляють, що їхні цілі можна досягнути тільки насильним поваленням старого ладу, — цебто революцією. Отож нехай тремтять ті, що мають владу у своїх руках . . . Комуністи мають увесь світ до здобуття! Робітники всіх країн єднайтеся!"

Сам Карл Маркс був надмірно грізного та ненависного й заздрісного характеру. Своїх двадцять років життя в Лондоні він провів, пишучи книги, які сталися "біблією" комунізму. В цих книгах проявляється й ця жорстокість його характеру. Не диво, отже, що і його послідовники не щадять людської крові, щоб досягнути свою мету.

Та, так, як Карл Маркс був великим "пророком" комунізму, так Ленін стався "апостолом" комунізму. Під його проводом комунізм став на ноги, й простягнув свою руку, щоб підневолувати народи світу.

Теорія еволюції є угольний камінь атеїзму (безбожництва), — а безбожництво становить усю основу, — й то одну основу — комунізму.

Марксистські матеріялістичні доктрини комунізму твердять, що історичні переміни в суспільстві постають із-за економічних причин, та що наступний економічний лад у світі буде комуністичний. Це можна досягнути тільки дорогою кровавої революції та насильства. З другої сторони, християнство, оперте на Слово Божім, інтерпретує історичні події світу, появи та занепад народів і цивілізацій, як наслідок морального занепаду, — що Бог вимагає, як від одиниць, так і від народів, праведности.

ОТОЧЕННЯ

Людина завжди старається опанувати своє оточення. Однак, згідно з наукою комунізму, людина є невільником свого суспільного середовища. Та й тут вони виявляють свою непослідовність та дволичність, бо всіма силами вони стараються це суспільне оточення переіначити, — хоч би це коштувало й ріки невинної крові. Це вже незаперечний історичний факт, що тільки самі економічні сили ніколи не відиграли рішучої ролі у важливих подіях світу. Та комуністи ніколи не хочуть бачити того, що їм не на руку. Вони заплющують свої очі до справи моральности та зла, — вони не визнають гріха, — у них усе міряється тільки економічним аршином.

Отож, комунізм дивиться на людину, не як на людину, а як на економічну одиницю, призначену для добра краю. Під комунізмом одиниця не має права. Уряд існує не для добра людей, — отож і не диво, що комунізм не признає права вільних виборів, або права меншин. Деспотизм царя зівстав замінений на далеко більш страшніший деспотизм тоталітарного комунізму, який, як і всі інші деспотичні системи нацизму, романізму, чи чого іншого, мусить знищити все те, що не годиться з його наукою.

ЗЛИДНІ, ГОРЕ, ТА ХАОС

Комунізм росте на людському горю, на злиднях світу та на хаосі-замішанні поміж людьми, які переповнюють чашу пересічної нещасної людини. На такій почві, комуністична пропаганда росте, як на дріжджах. Комунізм хитро використовує такі слова, як "мир," "свобода," "демократія," "справедливість." Люди прагнуть здійснити те, що ці слова означають. Та в той сам час, коли безбожний комунізм обіцяється це все людям, він надає цим словам зовсім інакше значення. Ті краї та народи, що опинилися під обухом комунізму, не зазнали ані миру, ані свободи, ані справедливости, — бо там не демократія, а тиранство безбожників має верх над людьми.

Комунізм використовує скрізь по всьому світу робітничі рухи та організації, а коли він захопить владу у свої руки, то він "ліквідує," нищить їх. У той сам час, коли він сам має на меті захопити владу світу у свої руки, він кричить на не-комуністичні краї та оскаржує їх за агресію, цебто за плянований

напад. Під комуністичним правлінням люди не можуть нічого ані чути, ані читати, хіба тільки те, що він їм дозволить. Він в особливій мірі використовує людське прагнення за миром, щоб тільки таким способом підірвати довір'я народів до їхніх урядів.

Комунізм розуміється в особливій мірі на людській захланності, ненависті та інших злих прикметах людського серця. Він старанно використовує такі почуття для своїх цілей. Комуністична моральність, — це перекручена моральність, як був перекручений характер самого "батька" комунізму, Карла Маркса. Що тільки допомагає комуністам досягнути свою ціль, — те в їхніх очах добре. Зрада, підступ, брехня, вбивство, — все це добре, похвальне, якщо воно служить комуністичним цілям. Людське життя не вартує й комаря, якщо комунізм потребує те життя собі в жертву. Мільйони й мільйони людей, які не погоджувалися з наукою комунізму, зістали холоднокрівно вимордовані, а інші великі мільйони комуністи запроторили в картожні праці по Сибіру та інших північних льодовитих краях. З комуністичної партії плывуть постійно ріки очернення та оплюгавлення всього, що тільки християнське, святе, чисте та моральне в людському житті. Комунізм висміває Бога, віру в Бога, Слово Боже, — Біблію, та всі чесноти й моральності, які Біблія навчає.

В комунізмі нема місця для милосердя, а всі взнеслі почуття серця він вважає за слабкість характеру, які потрібно використовувати та нищити. Комунізм дивиться з погордою на правду та з безпощадною ворожнечою на всі принципи християнської етики та моральності. Він стримить до пониження людської гідності та до поневолення не тільки тіла, а й душі людини.

Навіть у краях, де християнство ще має силу, фальшиві доктрини та мірила комунізму охопили великі числа людей, особливо з робітничої класи. Теорія комунізму, що все думання, яке не має матеріяльних наслідків, — це сні, не дійсність, просякли цим багатьох. Матеріяльні потреби людини стали вважатися за дійсні потреби, а потреби душі за зайві, злишні, непотрібні.

В такому отупінні серця та душі такі люди, після якогось часу, заперестають відчувати голос свого сумління. Огірчені проти економічних несправедливостей, дійсних чи тих, які існують тільки в їхній уяві, такі люди, звичайно, без жодних моральних правил життя зневажливо відносяться до всіх намагань доторкнутися їхньої душі Словом Божим.

Скрізь і всюди, в нашому наукою-пригнобленого, війною-отягченого та озвірілого й змеханізованого віку, видніється склонність зважувати всі моральні й душевні цінності тільки тим, скільки вони спричиняються до матеріяльного добробуту в час миру, а до перемоги в час війни. Люди при звичаються до скрайньо помилкових поглядів та висновків. Вони зачинають уважати рівність за справедливість; великі речі за важні речі життя; силу-кулак, за правду; видимі речі за одну дійсність, а те, чого не можна зміряти матеріяльною мірою, вони заперечують, що воно існує. Не знають вони, що ті, що вірили

в Бога та в душевні ціності життя, — ті, що присвятили своє життя на служіння Господеві, часто були найбільшими доброчинами людства. Безцінні користі спливали світові, як наслідки душевного служіння таких високо-ідейних людей.

Коли соціалізм, комунізм чи яка інша подібна система охопить край у свої руки, дуже часто дійсні християни платять за то своїм життям. Та номінальні християни, — ті, що тільки вдають із себе християн, разом із не-християнським, невірним елементом краю, скоро піддаються новому правлінню, та пристосовують себе до нових обставин життя . . . Бог не може вживати таких мертвих християн у поширені Своїї Євангелії.

ХРИСТИАНСТВО

Дійсний християнин сьогодні, — як і в кожному віку, — знаходить себе поміж різного рода тоталітарними ідеологіями та безбожними напрямками. Бог не дає йому наказу переміняти людство чи світ політичною дорогою. Та Бог дає йому Євангелію, яка є єдиним ліком на найбільші потреби людини, будь ця людина комуністом, католиком, протестантом; багатим, бідним; моральним, неморальним; білим, чорним, чи яким іншим.

Суспільність складається з одиниць. Дійсного колективного поліпшення суспільства не може бути без душевного поліпшення одиниць, з яких це суспільство складається. Християнство витворює те, що творить суспільство ліпшим через витворення ліпшої серцем людини. Євангелія Ісуса Христа є тією єдиною Євангелією, яка бере під увагу всі необхідні потреби людини, її серця та характеру. Ця Євангелія досягає кореня усього лиха. Вона торкається людського сумління-душі та осуджує гріх людини супроти Бога. Вона дає йому нагоду нового **серця** тут ще на цій землі. Якщо така людина прийме Ісуса Христа за свого Спасителя, вона переміняється, — їй відразу переміняється весь її світогляд, всі її амбіції та пляни.

Така людина тепер стається членом тієї величної спільноти, яку Слово Боже називає "Церквою." Члени цієї спільноти знаходяться по всьому світу, а спільнота ця не має ані географічних границь, ані земного уряду, ані війська, ані фльоти, ані субмарин, ані літаків, ані атомової зброї. Дійсний християнин є справжнім "інтернаціоналістом." Невидима, але могутня сила в Христі Ісусі в'яже всіх членів цієї спільноти в одно всесвітнє братство.

Членство в це братство не є обмеженим, але тільки його Основоположник може дати до нього доступ. Кожен, хто бажає вступити в цей благословений гурт, мусить вдатися особисто впрост до цього Основоположника, як такий, що потребує **прощення та очищення**. Цей Основоположник, Ісус Христос, ще сьогодні шукає все нових членів. Якщо ви ще не є членом, чому вам не статися ним тепер?

— :: —

“НА РОДІНУ!”

Під повищем гаслом комуністична пропаганда поміж українським та іншими слов'янськими народами в Південній Америці, — а особливо в Аргентині та Бразилії, мала деякий успіх, бо якесь число так зведених людей виїхали до советського “раю.” Цей рух припинився, коли від тих, що виїхали, надійшли листи, в яких можна було прочитати поміж рядками про бідноту, що там існує.

Всім тим, що проживають у Канаді та в Америці, більше відомо про цей “рай,” — бо коли туди потрібно посилати пачки, щоб улегшити долю нещасних, то звісно, що там за добробут.

Наскільки нам відомо, то в повищій пропаганді взяли участь і “духовники,” а поміж ними деякі, що криються за “євангельську” куртину. Таких замаскованих агентів комунізму не бракує і в Канаді та в Америці. Хоч вони не ведуть явної пропаганди за поворот “на Родіну!” — однак їх можна пізнати по тому, як такі “проповідники” під цією “євангельською” курткою накидаються на таке велике Боже діло поміж українським народом, як Український Біблійний Інститут, та на тих, що стоять у його проповіді. Їх можна пізнавати по тому, як вони пролізли та пролазять не тільки в робітничі юнії, де вони ведуть свою підпільну роботу, але також у церкви, конвенції та союзи, де вони ведуть далеко страшніше руїницьке діло

“По овочах їхніх пізнавайте їх.”

БЛАГОСЛОВІННЯ ЧИ ПРОКЛЯТТЯ?

“Гроші, — це ключ до кожних дверей, окрім дверей до щастя; гроші, — це пашпорт всюди, окрім пашпорту до неба,” сказав один мислитель. У сучасному світі, ніхто без грошей обійтися не може, — грошей потрібно, — і навіть Слово Боже не осуджує грошей, а тільки ту пристрасну любов, те замилювання до грошей. Апостол Павло говорить про “грошолюбство,” як про “корінь усього лихого,” — корінь усього зла, — і на це доказів світ повний!

Бог наставив нас доморядниками майна чи грошей, які Він нам довірився. Від нас Він сподіється не тільки розумного провадження цим майном, — Він сподіється також частину цього майна від нас на Його діло поширення благої вістки спасіння, як поміж своїм рідним народом, так і поміж іншими народами світу.

Тринадцята миля

“VIA DOLOROSA” — “Дорога страждань” була дорогою нашого Господа Ісуса Христа на землі цій.

“Дорога страждань” була дорогою й апостолів та всіх тих, що йшли слідом за Ісусом, проповідуючи Євангелію грішному людству.

“Дорога страждань” була дорогою й справжнього діла Божого, як у старинні часи Церкви Христової, так і в наші дні.

Цією “Дорогою страждань” ішло діло Боже й поміж нашим українським народом. Цією “дорогою страждань” пройшов й Український Біблійний Інститут минулих дванадцять довгих миль-років свого існування. Цією дорогою вступив він і на тринадцятую милю, тринадцятий рік, своєї благословенної праці.

Дня 19-го жовтня, 1958-го року, відбулося офіційне відкриття цього 13-го навчального року. Господь дав і чудову погоду для цього, — дав Він і гостей здалека, дав Він і промовця, — саме на такий час, як це, який кормив нас Хлібом Життя. Промовцем цим був Rev. D. Unruh, з Америки, — а його тема була “Чиста Вода Життя,” яка мусить бути передана тим, що прагнуть її, без жодної людської домішки, через чисту посудину.

Цей тринадцятий рік своєї невтомної праці Український Біблійний Інститут зазначив тим, що коли передніше він досягав своїми класами тільки десятки студентів, — а часами тільки одиниць, — то тепер він досягає їх сотнями, а в короткім часі, надія є на Бога, що їх буде далеко більше.

Тут слід підкреслити, що метода позаочного навчання становить велику частину праці багатьох великих Біблійних шкіл, як у Канаді, так і в Америці. Слава Господеві, що Він дав цю можливість і для нашого народу!

При цьому хочемо подякувати всім Приятелям Інституту за їхні молитви та допомогу в минулих роках, та запевнити Вас, Дорогі Брати та Сестри, що Ваша участь у цьому ділі привела душі до Господа. Велика буде нагорода Вам від Господа в небесах слави! Віддайте хвалу Богові, та даліше продовжайте пробувати у Ваших постійних молитвах за це Його одиноке діло поміж українським народом.

Нехай ворожі атаки не знеохочують Вас! Нехай і непорозуміння добрих людей не здержать Вас від того, щоб діло Боже продовжалося і поміж українським народом, як воно продовжається й поміж іншими народами світу!

Заряд Українського Біблійного Інституту

ПРИЗНАННЯ БРАТСТВА ІНСТИТУТОВІ

З нагоди започаткування 13-го навчального року УКРАЇНСЬКОГО БІБЛІЙНОГО ІНСТИТУТУ в Саскатуні цієї осені, подаємо пониже офіційне оцінення та одобрення Інституту Братством Канади особливою резолюцією 49-ої Конференції.

Саму резолюцію з 4-ох точок і вступу до неї передруковуємо з "ХРИСТІЯНСЬКОГО ВІСНИКА," за липень-серпень, 1957-го року, 2-га сторінка обгортки та стор. 22.

"Післяобідню частину засідань Конференції було відкрито молитвою, яку провів проп. К. Костів, а потім магістер Я. Гомінюк дав звіт з праці Українського Біблійного Інституту, підкреслюючи його досягнення в минулому та проекти на майбутнє. Він також згадав про труднощі в праці Інституту та звернувся з палким закликом до Конференції піддержати всіма силами Інститут, як самотню високу школу, яка виховує кадри молодих людей для проповіді Євангелії серед нашого народу.

Конференція вирішила прийняти рекомендацію комітету, щоб новий Комітет Об'єднання був координаційним комітетом між Інститутом та Об'єднанням. У той час було покликано бр. Д. Марійчука, члена резолюційної комісії зачитати слідуєчу резолюцію:

1. Конференція висловлює належну подяку Господеві, а також працівникам Інституту, які з великою посвятою та самовідреченням працювали в Інституті для добра й спасіння нашого народу. Особливої подяки заслуговують: Брат і сестра Гоменюк, брат і сестра Рапко, сестра М. Ігнатова та інші, які в меншій чи в більшій мірі прислужилися справі Інституту.

2. Конференція оправдує управу Інституту від усіх зроблених їй закидів за "зловживання" фінансів й ін. Згідно зізнання членів Комітету Об'єднання та членів контрольної комісії, — справа фондів була переведена чесно й справедливо та апробована чартерованими акантами.

3. Конференція подає до загального відома, що Український Біблійний Інститут не є жодною приватною установою, чи власністю одиниць, а він є науковою установою Українського Місійного Товариства в Канаді заінкорпорованого. На доказ цього Комітет Товариства має копію офіційного документа й кожен зацікавлений має право його побачити.

4. Конференція закликає все наше Братство, а особливо батьків, доложити всіх зусиль у вербуванні молоді до школи та до співпраці з Інститутом, піддержуючи його молитвами, морально й матеріально. Конференція ручається, що всякі недоматання на майбутнє будуть поладжені спільно з Управою Всеканадського Об'єднання.

I. Ткачук, Секретар Конференції."

Ми вдячні за велике одобрення великими словами великого діла!

ІНКОРПОРАЦІЯ “УКРАЇНСЬКОЇ БАПТИСТСЬКОЇ КОНВЕНЦІЇ” ПЕРЕД ПАРЛЯМЕНТОМ КАНАДИ

ОТТАВА, Канада — Інкорпорація Українського Баптистського Братства Західної та Східної Канади під однією загальною назвою: “УКРАЇНСЬКА БАПТИСТСЬКА КОНВЕНЦІЯ КАНАДИ” вже другий рік перед Парляментом Канади.

Від Українського Місійного і Біблійного Товариства та від Українського Біблійного Інституту Я. Гомінюк являється, як Загальний Екзекутивний Секретар нової Інкорпорації Братства, К. Костів із Першої Української Баптистської Церкви в Саскатуні, як Заступник Президента. Ф. Назаренко, також із Першої Української Баптистської Церкви в Саскатуні, є Членом Комітету.

“Українська Баптистська Конвенція Канади,” після одержання свого чартеру (інкорпорації), скличе свій з’їзд на провесні наступного року. На цьому З’їзді буде вибір нової Екзекутиви на наступних п’ять років, або підтвердження теперішньої Екзекутиви на цей самий період часу.

До повищого звідомлення треба підкреслити ще й цей факт, що в цій так важливій справі повище згадані Брати взяли провід саме в той час, коли інші побоюлися виступити явно та дати свої прізвища до Парляменту Канади для загального добра нашого Братства. Хочеться вірити, що наше Братство оцінить, як слід доброзичливість повище згаданих Братів.

УВАГА!

УВАГА!

УВАГА!

Висилаємо всім безплатно наш великий ілюстрований каталог в англійській мові різноманітної духовної літератури, рекордовань, календарів, стінних текстів, як рівнож листу духовної літератури в українській мові.

Тепер Ваша нагода виписати від нас книжки на Різдвяний подарунок Вашим дітям, родичам, сусідам чи знайомим.

Пишіть ще таки сьогодні по Ваш примірник цього каталога на адресу Друкарні Видавництва “БОЖОГО СЛОВА”:

The Gospel Press
P. O. Box 126
Saskatoon, Sask., Canada

ХРИСТІЯНСЬКЕ ЖИТТЯ

Лекція сьома

ЯК ВИБРАТИ ЦЕРКВУ

Як можна знати, до якої церкви можна приєднатися?

У відповідь на це питання, скажимо уже таки на самому початку, що з тієї хвилини, коли людина покається, навернеться, та прийме Ісуса Христа за свого Спасителя, вона відразу стає членом правдивої Церкви Христової. Церква ця складається з усіх людей, без різниці кольору шкіри, народности чи чого іншого, які зісталися перероджені душевно. Членів цієї церкви можна подібати по всьому світу, а вся ця церква ще ніколи не зібралася в одному місці.

Однак, так зібратися разом в одне місце можна й потрібно для віруючих християн у різних місцевостях для цілей, призначених у Слові Божому. У ранніх часах первісної церкви віруючі люди збиралися по хатах (Римл. 16:5; Филимона 2). Ми читаємо, як вони "пробували в науці апостольській, і в ламанні хліба та в молитвах" (Дії Ап. 2:42).

Ми можемо сказати зовсім певністю, що в цьому вже воля Бога, щоб віруючі люди збиралися в регулярну пору, як члени церкви. У Посланні до Євреїв (10:25-26) бачимо пересторогу проти того, як хто свою громаду залишає: "І наглядаймо один за одним для заохоти до любови й до добрих учинків. Не кидаймо збору свого . . ." Щобільш, — велика частина Нового Заповіту є призначена для того, щоб навчити віруючих людей відносно їхніх привілеїв та обов'язків, як членів тіла Христового. "І ви, — тіло Христове, а зосібна, ви члени." (Див. I Кор., розділ 12.)

Однак, у наші дні, для новонавернутої людини є часто справжньою проблемою, до якої церкви їй приєднатися. Бо під теперішню пору є так багато віровизнань, а поміж ними знайдеться стільки поважних різниць та угруповань, що дійсно для пересічної людини не легко на них порозумітися.

Наступні точки, отже, дають тільки загальний напрям, а сама справа вибору церкви має бути вирішена тільки після серйозного та молитовного розважання, щоб дізнатися в цьому волю Божу. Наше розуміння є, що така церква мусить походити тільки від Слова Божого. Передання людей та обряди мусять бути зміряні Словом Божим (Іс. 8:20).

Отож, вибираючи церкву, дивіться, чи вона:

1. Признає Біблію, як надхнене та непомильне Слово Боже, та вважає її за свій найвищий авторитет. Це ще не доволі казати, що Біблія *містить* у собі Слово Боже, — Біблія є *Словом Божиим*. Це будучи так, вона є абсолютно правдивою й ми мусимо вірити та слухати її. “Все Писання є Богом надхнене, і корисне до навчання, до докору, до направи, до наказу по правді, щоб звершена була людина Божа, до всякого доброго діла готова” (II Тим. 3:16-17).
2. Дивіться, чи ця церква стоїть ясно та недвозначно відносно Ісуса Христа. Бо багато є таких, що визнають Ісуса Христа за великого учителя, провідника, чи чогось іншого. Вони навіть приписують Йому деякі Божественні прикмети. Та знайте, що цього ще не доволі. *Наш Спаситель є Бог* (Кол. 2:9).
3. Третя точка, — дивіться, що така церква навчає про Ісуса Христа. Слово Боже запевняє нас, що Господь Ісус Христос жив безгрішним життям, що Він добровільно вмер за наші гріхи на хресті Голгофи, що Його поховали, що Він воскрес у тілі, та що тепер Він сидить по правиці Бога (I Кор. 15:1-4). Ми одержуємо спасіння тільки через віру в Нього, — без жодних діл чи заслуг чи придержування закону з нашого боку (Гал. 1:6-9). (Також добре вивідайте, що така церква навчає відносно дорогоцінної крові Ісуса Христа. Без пролиття крові не може бути прощення гріха.)

В додаток до повищих трьох головних точок, дізнайтеся, щоб бути певним, чи така церква, одним чи іншим способом не заперечує наступних великих істин про тіло Христа:

1. *Що Ісус Христос є Головою Церкви*. “І Він — Голова тілу, церкви . . .” (Кол. 1:18, 19; Ефесян 1:22, 23). Жодна людина не сміє посягати по цю зверхність! Там, де церква визнає Ісуса Христа за свою Голову, там вона буде дивитися тільки до Нього за проводом та вказівками.
2. *Що всі віруючі є членами тіла Ісуса* (I Коринт. 12:12, 13). Всі дійсні діти Божі, отже, повинні бути прийняті в членство та у спільноту дітей Божих. [До цього правила є два винятки: Ті, що придержуються неправдивої

науки (єресі) (II Івана, віршик 10), та ті, що живуть у грісі (I Кор. 15:13). Такі повинні бути виключені, аж поки вони навернуться. Невіруючі (ненавернені) люди ніколи не можуть бути членами церкви.]

3. *Що всі віруючі є священиками.* "І самі, немов те каміння живе, будуйтеся в дім духовний, на священство святе . . . " . . . "Але ви, — рід вибраний, священство царське, народ святий . . . " (I Петра 2:5, 9). В Новому Заповіті нема різниці поміж священиками а віруючими людьми. Всі такі віруючі люди можуть стати вірою перед Богом, приносячи Йому жертву хвали, поклоніння та служіння. У первісній церкві всі віруючі були учнями Слова Божого, всі вони приводили душі до Господа, всі вони були заняті в ділі Божому. Це повинні чинити всі члени дійсної церкви й тепер у наші дні.

4. *Що Святий Дух є визнаний у житті церкви.* Чи в служині, чи в поклонінні, чи в чому іншому, — у всьому й у кожній ділянці життя церкви, Святий Дух має мати першенство та провід. Цей Його провід не може бути обмежений жодними людськими церемоніями або організаціями (II Кор. 3:17; Ефес. 4:3).

Підсумовуючи повищі точки, скажемо, отже, що новонавернена людина може мати спільність тільки з тими, хто признає Слово Боже, Біблію, за провідника в своєму житті; з тими, хто стоїть непохитно у визнанні Божества Ісуса Христа і Його звершеного діла на хресті Голгофі, та з тими, хто придержується поглядів Нового Заповіту відносно Церкви та її задач.

БЮЛЕТЕНЬ УКРАЇНСЬКОГО БІБЛІЙНОГО ІНСТИТУТУ ч. 6.

1. Український Біблійний Інститут розпочав свій 13-ий навчальний рік офіційним відкриттям у неділю, 19-го жовтня, 1958 року.
2. Денні та вечірні класи розпочалися наступного тижня.
3. Продовжуються позаочні курси на:
 - (а) П'ЯТИКНИЖЖЯ.
 - (б) ЄВАНГЕЛІЯ ВІД ІВАНА (Курс під назвою "СВІТЛО ЖИТТЯ").
4. Приготовляються позаочні курси на: "Доктрини Біблії," "Християнське життя" та "Чого Біблія навчає."

ЧОГО БІБЛІЯ НАВЧАЄ

(Вступний курс у 12-ох лекціях до Слова Божого.)

I. ВСТУП

Свята Біблія, — це “Божественна бібліотека.” Хоч звичайно ми думаємо про Біблію, як про одну книгу, однак вона в дійсності складається з шістдесяти окремих книг.

Ці книги, розпочинаючи Книгою Буття при початку й кінчаючи Книгою Об’явлення при закінченні, є поділені на дві головні частини. Перша частина, — це *Старий Заповіт*, який складається з тридцят дев’ять книг. Друга частина, — це *Новий Заповіт*, який складається з двадцять сім книг.

При початку кожної Біблії є покажчик усіх книг, та як вони пишуться в скореченні. Там також побачите число сторінки, де кожна з цих книг розпочинається.

II. ХТО НАПИСАВ БІБЛІЮ?

З людської точки зору, Біблію писали щонайменше тридцять і шість авторів на протязі тисячу і шістсот років часу. Та найважливіша тут річ є ця, що ці люди писали її під безпосереднім доглядом Бога. Бог керував їх навіть у виборі слів. Наступні цитати Святого Писання ясно навчають нас, що Біблія є надихнена Богом:

“Бо пророцтво ніколи не було з волі людської, а звіщали його святі Божі мужі, проваджені Духом Святим” (II Петра 1:21).

“Все Писання Богом надихнене, і корисне до навчання, до докору, до направи, до наказу по правді, щоб звершена була Божа людина, до всякого доброго діла готова” (II Тимофія 3:16-17).

Отак ми бачимо, що Біблія є Словом Божим. Це ще не доволі казати, що вона *містить* у собі Слово Боже. Інакше, це могло б означати, що деякі частини Біблії є надхнені, а деякі ні. *Кожна частина Біблії є надхнена.* “Все Писання є Богом надхнене.”

Другу важну річ, що нам потрібно пам’ятати, то це той факт, що Біблія, — це *одиноким* написане об’явлення, відкриття, що Бог дав людям. В останнім розділі Біблії, Бог остерігає людство перед тим, щоб ані чого додавати, ані що відбирати від Біблії (Об’явл. 22:18-19).

III. ЯКА ГОЛОВНА ТЕМА БІБЛІЇ?

Хоч Біблія, Слово Боже, складається із шістдесяти і шість книг, однак вона має тільки одну головну тему.

Ісус Христос є цією величною темою Святого Писання. Старий Заповіт містить предсказання, пророцтва, про Ісуса Христа. Новий Заповіт говорить про Його прихід.

IV. ЩО БІБЛІЯ У СОБІ МІСТИТЬ?

Біблія зарековує історію світу від самих початків часу та й до тієї пори, коли настане нове небо й нова земля.

Книга Буття розповідає про створення світу, про появлення гріха, про потоп, та про початки народу Ізраїля. Від Книги Виходу (Другої Книги Мойсея), та до Книги Естери, знаходиться зарековдована історія Ізраїля до приблизько 400 років перед народженням Христа. Книги Йова, Псалмів, Еклезіяста та Пісень Соломона, — це чудові книги мудрости та поезії. Від Книги Пророка Ісаї та й до Малахії, кінця Старого Заповіту, — це пророчи книги. Тут Бог промовляє особливо до Ізраїля про його тодішнє положення та про його майбутність.

Новий Заповіт розпочинається чотирьома Євангеліями. Кожна з них описує життя Господа Ісуса Христа. Книга Дій Апостолів, яка слідує зараз за Євангеліями, описує початки християнства та життя великого апостола християнства, Павла. Від Римлян до Юди ми знаходимо послання чи листи до церков та до одиниць. У цих листах ми знаходимо великі доктрини (навчання) християнства та багато практичних порад щодо християнського життя та поведження. Книга Об'явлення говорить про майбутнє, — про те, що ще має статися на небі, на землі та в пеклі.

V. ЗАКІНЧЕННЯ

Наступні слова найкраще схарактеризовують велич цієї Книги, Біблії, — Божого Слова:

“Ця Книга має в собі мудрість Бога, вона говорить про падіння людини, про дорогу до спасіння, про вічну загибель грішників, та про вічне блаженство спасених. Її доктрини (наука) святі; її повеління зобов'язуючі; її оповідання правдиві; її рішення незмінні. Читайте її, щоб вам бути мудрим; вірте їй, щоб вам спастися; жийте після неї, щоб вам бути святим; дорожіть нею, щоб вам збагатитися. Вона має світло, щоб ним провадити вас; поживіть, щоб подорожувати та потішати вас. Вона, — це карта вказівок для подорожного, компас для пілота, меч для воюючого, статут християнина. Тут привертається знову рай, тут відкривається небо, тут відніються брами пекла. Ісус Христос, — це її головна тема; добро людини, — її ціль; слава Богові, — її закінчення. Читайте її поволеньки, часто, з молитвою в серці. Вона, — джерело скарбів, рай слави, ріка щастя та спокою. Вона відплатить за найбільший труд, вона осудить усіх тих, легковажать її святим змістом чи переіначують його. Це Книга з книг, — це Божа Книга, — об'явлення Бога людині.”

ПИТАННЯ НА ЛЕКЦІЮ ПЕРШУ:

Зазначить на короткій лінії по правій стороні правильну букву, яка вказує на відповідь до наступних речень:

1. Свята Біблія складається з
(а) тридцяти дев'ять книг
(б) двадцяти сім книг
(в) шістдесят шість книг _____
2. Чи правильно казати, що
(а) Тільки деякі частини Біблії надхнені.
(б) Вся Біблія надхнена.
(в) Біблія не є тільки одинокою книгою, що надхнена. _____
3. Велика тема Біблії, — це
(а) Церква
(б) Ізраїль
(в) Ісус Христос. _____
4. Створення світу описане в
(а) Книзі Буття
(б) Євангелії від Матвія
(в) Книзі Об'явлення. _____
5. Про життя Господа Ісуса Христа читаємо в
(а) чотирьох Євангеліях.
(б) Діяннях Св. Апостолів.
(в) Посланні до Римлян. _____

На правій стороні постаєте слово "Так" або "Ні" після кожного речення:

6. Ми повинні читати Біблію, щоб бути мудрим; вірити їй, щоб спастися; жити нею, щоб бути святими. _____
7. Надхнення означає, що Бог керував людей у виборі навіть слів Писання. _____
8. Бог дозволяє людям в наші дні додавати до Біблії свої слова чи думки. _____
9. Послання до Римлян описує майбутні події в небі, на землі та в пеклі. _____
10. Біблія, — це Книга з книг, — це Божа Книга, — це об'явлення Бога людині. _____

"Освятити їх правдою Твоею; Слово Твоє, — правда."
Свята Євангелія від Івана 17:17.

"Слово Твоє, — це світильник перед ногами моїми,
і світло на стежці моїй" — Пс. 119:105.

ПРО РОЗБІЖНОСТІ В ЄВАНГЕЛІЯХ

1. Чому чотири Євангелії?

Перш за все часто питають: чому маємо чотири Євангелії? Чому не можна було задоволитися однією Євангелією? Спочатку їх було багато більше (Луки 1:1). Упродовж одного першого сторіччя після Різдва Христа повість про Ісуса розійшлася по всьому світу й найшла собі багато тисяч побожних прихильників. Звичайно створився величезний попит на писемні оповідання про життя Ісуса. Однак багато з них загинуло під час римських переслідувань упродовж перших трьох віків життя Церкви, а частина виявилась еретицькими фальшивками, часто повними безглуздих і негідних байок про Христа й апостолів. Тому Церква відкинула ці апокрифічні євангелії, й вони збереглися лише в уривках. А про виготовлення та зберігання цих чотирьох Євангелій пильнував Сам Бог, бо, як ми віруємо, вони містять у собі те, що Він бажає сповістити людству про Христа. У Старому Заповіті теж є кілька подвійних оповідань, наприклад, про створення світу, про потоп. Історія Ізраїля розповідається двічі й у Книгах Царів, і в Книгах Паралипомон.* Але тільки в одній частині Біблії є чотири книзи про одну особистість. Це, безумовно, вказує на особливу важливість цієї Особи.

Історія земного життя Ісуса Христа, як Боже об'явлення, настільки багата, їй притаманні такі різнобічності й повнота, що тільки один автор жодним способом не в спроможі цього передати. Один автор більше всього підкреслював один якийсь бік, другий інший бік однієї й тієї розповіді про Христа. А якщо кожен найсильніше висував саме той бік, який був найпотрібніший його читачам, то цілком зрозуміло, що якомусь іншому бокові цей автор приділяв менше уваги. Ми мусимо бути вдячними за те, що маємо не тільки одну Євангелію, а чотири, які себе взаємно доповнюють, так що у сполученні всіх чотирьох у нас є історія Ісуса Христа в її живій повноті. І для нашої думки про окремі варіації ця четвертинність важлива: на підставі порівнянь чотирьох окремих місць ми вже можемо, в більшості випадків, вірити, який вид оповідання найбільше правильний. Можна працювати над окремими текстами. Така праця винагороджує себе; завдяки критичному порівнянню ми все глибше пізнаємо фактичний бік і сенс окремих оповідань або притч. Таким чином, на питання, кому вірити на випадок розбіжностей, слід відповісти такому, що ми отримуємо гармонію з пильного порівняння усіх чотирьох оповідань.

У сучасний момент помітно тенденцію вважати Євангелію Марка за первісну, цебто написану раніше всіх інших. Однак

*) Про невдачу облогу Єрусалиму Сennaхприном читаємо тричі: у Книзі Пророка Ісаї 36—37; II Царів 18—19 і II Паралипомон 32.

рання світова традиція вважає за першу Євангелію Матвія. У раних кодексах чотири Євангелії взагалі стоять у тому порядку, в якому ми бачимо їх тепер у Біблії, що вказує на ранню традицію відносно того, в якому порядку вони були написані. (Дивись Кодекс Синайський, Ватиканський, Олександрійський та інші). Випадково інколи Іван стоїть першим, але ніколи Марко.

2. Причини розбіжностей.

Усі Божі мужі, що складали писання Нового Заповіту, свідчать про одну велику істину божественного відкуплення, й свідчать про це, немов одними устами. Але все ж таки вони відображають нам переважно різні моменти цієї великої події, кожне відповідно дарованому йому Святим Духом хистові, а також обставинам і умовам, в які Бог поставив його.

Писемну передачу новозаповітного об'явлення було довірено рукам грішних і схильних помилятися людей. Тому, як відносно Святого Письма в його повному обсязі, так і щодо окремих місць, траплялись у Христовій Церкві всіх часів великі й малі розходження думок. Одначе, кожен новий сумнів у справжності (автентичності) окремих частин Нового Заповіту, а також кожне нове дослідження різних варіацій окремих текстів, що трапляються в окремих місцях надзвичайно численних рукописів Нового Заповіту, служити тільки для того, щоб довести на ділі повну автентичність цих писань, а розбіжності виявились надто незначними.

Головним запереченням проти справжності Євангелій та вірогідності їх оповідань завжди лишається те, що чудо вважають за щось неймовірне; а тому Бог, нібито, не міг прийти на допомогу людському роду так, як свідчать ці Книги; людство, на думку скептиків, само являється своїм власним Богом і рятівником. У багатьох цей мотив убирається в одержу заперечень, що, буцім то, породжені численними, нерозв'язними суперечностями в Книгах Святого Письма.

У різних манускриптах окремі місця Святого Письма дійшли до нас у різному вигляді, а саме в них маса так званих **варіацій**. У цьому явищі немає нічого дивного, коли пригадати, що ці манускрипти розмножувались тільки за допомогою переписування від руки за чотирнадцять сторіч до винаходу друкарства. Переписниками були часто люди з малою освітою й незначних здібностей. Написані чотири Євангелії аж через сорок-п'ятдесят років після закінчення земного життя Ісуса Христа, тому не дивно, що вони не збігаються в усіх подробицях, а трапляються деякі варіації. Бог, Який об'являє Себе тим, що шукають Його, та ховає Своє обличчя від тих, що випробовують Його, побавив перевірити Свою Церкву тим, що дозволив земному народові осісти й на Святому Святих.

У стародавніх джерелах буває два види розбіжностей:

1) Окремі відхилення в розповіді про зовнішні історичні події;

2) Протиріччя в основному, внутрішньому змісті того, про що повідомляють нас оповідання.

Деякі розбіжності першого виду в чотирьох Євангеліях звичайно помічаються. Але справжній християнській вірі вони не шкодять. Протиріччя другого виду значно захитали б цю віру. Такі суттєві протиріччя полягали б у тому, що одна Євангелія підкреслювала б троїчність Бога, а інша заперечувала б; одна говорила б про Божество Ісуса Христа, а інша визнавала б Його тільки людиною; одна доводила б, що Ісус воскрес, інша спростовувала б таку подію й т. інш. Одначе таких протиріч між чотирма Євангеліями не існує. Розбіжності першого виду бачимо в тому, що одна Євангелія приводить якийнебудь вислів або промову Ісуса в такому вигляді, друга — трохи інакше; одна Євангелія оповідає про якесь чудо Христа так, інша трохи по-інакшому; одна повідомляє про особи, місцевості або хронологічні моменти так, друга подає деякі відмінні деталі й т. д. Але річ у тому, що спочатку, після П'ятдесятниці, вислови, притчі, проповіді Ісуса й події з життя Господа і Його учнів оповідались усно й так передавались далі впродовж років і десятиріч. Поки були живі самовидці подій, починаючи з Іванового хрещення, не було підстав для рукописів, хоч складений самими апостолами, цінити вище їх живого слова. Коли років через двадцять із лишком після Вознесіння частина самовидців умерла або вибула в інші країни, коли до справжніх оповідач апостолів з'явилися довільні додатки; коли почали виступати еретики, що використовували такі вигадки, — тоді виникла потреба, щоб або самі апостоли записали те, про що вони проповідували, або щоб вони доручили це зробити своїм учням.

Далі треба пам'ятати, що тільки дві Євангелії: Матвія й Івана, були написані самовидцями діл Ісуса. Деякі дослідники навіть заперечують авторство апостола Івана. Вони базуються на неясному й двозначному зауваженні у Папія про якоего пресвітера Івана, що, нібито, четверту Євангелію написав не апостол, а інший Іван з Ефесу. Звичайно це могло б підважити вартість Книги, як свідoctва про Божество Ісуса. Але теорія, заснована на такому легковажному доводі й ясному модерністичному бажанні дискредитувати четверту Євангелію, не заслуговує на увагу поруч із загальною вселенською традицією про авторство апостола Івана. Марко, супутник і секретар апостола Петра, писав з його слів. Лука сам говорить у передмові, що він не був самовидцем, але студіював записи передань про життя й діяльність Ісуса Христа, записи, яких тоді вже було багато. Крім того, візьмімо до уваги, що чотири євангелисти жили в різних місцях молодой Християнської Церкви, до яких ішли потоки передань, з яких автори й почерпали свої відомості. Євангелисти писали для певних церков, що перебували в різному становищі, мали цілком різні потреби, так що з повноти християнської традиції доводилось кожного разу підкреслювати окремі сторони, одному євангелистові таку, другому іншу.

Отже, треба дуже дивуватися, що Євангелії так узгоджуються, не тільки в головних фактах, а навіть у найдрібніших подробицях. Збігів у сто раз більше, ніж розходжень. І це не випадковість. Ті хто передавали далі оповідання самовидців про Ісуса Христа, знали точно, що тут особлива справа, що в земному житті Його брав надзвичайну участь Сам Бог. Тому

відомості про Ісуса автори фіксували з такою побожною вірністю. Не марно Руссо каже, що про жодну особистість старовини ми не маємо таких точних і надійних відомостей, як про Ісуса. Тому кілька дрібних розходжень між Євангеліями не мають значення. Уявім собі, що трапилося б, якби чотирьох учням однієї й тієї школи років через сорок-п'ятдесят довелося б розповісти про свої тогочасні переживання. Чи не дали б ці автори цілком різних оповідань про одні й ті ж події?

Якщо не в усіх випадках надається дійти до ясного походження розбіжностей, то краще просто залишити їх, ніж намагатись побудувати якийсь штучне пояснення. Треба розуміти, що дрібні розбіжності в зовнішніх речах не ставлять під запитання вірогідності Біблії й тим самим християнської релігії (питання про "розбіжності" стосується не тільки до Євангелій, а й до інших частин Біблії). Хоч Біблія — Боже Слово, Відкриття, але це зовсім не означає, що вона Книга, яка спала з неба надприродним чином, і в ній кожна буква безпосередньо продиктована Святим Духом. У свідченнях Біблії дане Слово Боже нам, людям, але в земному образі й через уста людей. При виникненні оповідань про життя Христа процес цей відбувався цілком по-людському й на Євангеліях відбилися цілком всі людські риси. Окремі варіації тут належать особливостям людей, наприклад, Лука, як лікар, оповідає про кривавий піт, що з'явився в Ісуса в Гефсиманії, а інші автори про це не згадують. Одначе, через усіх їх говорить до нас Бог, бо вони пишуть повість про Христа, в Якому нам відкривається Бог.

Навіть дослідник-скептик, який у кожному неясному випадку вирішує проти прийнятих Церквою постанов, може знайти в Новому Заповіті тільки десь біля шести місць, в яких варіації сутево змінюють сенс тексту, прийнятого більшістю Християнських Церков. Але навіть у місцях, де це особливо кидається в очі, наприклад, Івана 5:7 (там міститься твердження, яке мало підходить до даного контексту), загальний сенс висловлює тільки те, що ясно стверджують кілька інших місць, навіть уся Біблія (у Івана 5:7 — згадка про Святу Трійцю). Одначе, не знецінюймо старання й праці тих, хто збирає варіації, й досліджує їх правильність; чим більше, навіть у дрібницях, наближаємось ми до справжнього апостольського викладу віровчення, тим ясніше встає перед нами глибина божественної істини.

(Продовження буде)

Друкарські недогляди

В "Українській Ниві," чч. 5-7, за травень-липень 1958 р., у статі п. з. "МОЛИТВА ДО СВЯТИХ," просимо виправити такі головніші недогляди: На 20-ій сторінці, 6-ий рядок знизу, надруковано "Другий німецький собор 787-го року," а має бути: "Другий **нікейський** собор 787-го року." На 22-ій сторінці, 21-ий рядок зверху, надруковано: "поза межами неможливості," а має бути: "поза межами **непомилності**." Редакція перепрошує Автора й Читачів за ці друкарські недогляди.

ЩО МОГЛА, ТЕ ЗРОБИЛА ВОНА

Євангелія святого Марка 14:8.

У понеділок, 15-го вересня, о год. 8:30 вранці Господь Бог узяв душу **Сестри Наталі Жабко-Потапович** із її слабого тіла, і серце її перестало битися.

Тим серцем полюбила вона свого Спаси ще з молодих літ і не переставала любити Його аж до останнього свого подиху.

Цю любов до Христа Спаси вона завжди розуміла, як службу Йому, Його дітям і Його святій справі. І ту службу вона виконувала аж до останньої хвилини свого земного життя.

Любила свою родину, але ніколи не занедбувала родини Божої та весь свій час, що їй залишався для Божої праці, Йому віддавала цілком. Кожну хвилинку того часу вона цінувала й ніколи не змарнувала нагоди віддати Його для праці в тій Церкві, де перебувала з своєю родиною, для братів і сестер, для молоді, для дітей, для Українського Народу та душ світу цього, що їх прагнула притягти до Христа Спаси та до Його Євангелії.

Та може найбільше те серце її тягнулося до праці серед сестер, яких вона кохала так, як тільки могла кохати найрідніша та найчуліша душа. Її найгарячішим бажанням було — прищепити сестрам любов до праці Божої, віддавати для неї час, сили та засоби. І тому вона, коли вже полічені були години її життя земного, просила Господа ще про одну можливість: ще побувати на Конференції та зробити все можливе для того, аби та праця не вмерла разом з її тілом, а завжди жила б так, як житиме її дух у Господа Бога.

До кінця вона робила для Христа Спаси все, що тільки могла для Нього зробити.

Вона любила Його до кінця, і Він за цю її любов і дав їй цю чудову можливість — для Нього жити й вірною до Нього відійти.

(Післанець Правди" за вересень-жовтень 1958 р.)

— :: —

Редакція "Української Ниви," Українське Місіyjne і Біблійне Товариство Канади та Український Біблійний Інститут висловлюють щирі співчуття Братові Л. Жабко-Потаповичеві та його Дітям з приводу смерті Дорогої Дружини й Мами.

"Блаженні ті мертві, що вони з цього часу умирають у Господі . . . таї від трудів своїх заспокояться, бо їм ні діла йдуть за ними слідом" — Об'явлення 14:13.

“СЛОВО ЖІНКИ”

“З міста ж того багато увірвало . . . через слово жінки . . .” (Івана 4:39).

Хтось раз сказав, що заберіть із Книги Життя ймення тих, що повірили в Ісуса Христа “через слово жінки,” і дві третині сторінок цієї книги будуть порожні. Два рази стільки жінок відкликаються на заклик Ісуса “Прийдіть до Мене,” аніж чоловіків. Два рази стільки жінок, як чоловіків відкликаються на Його повеління: “Йдіть по всьому світу й проповідуйте Євангелію,” — бо ви знайдете аж два рази стільки місіонерок-жінок по різних, хоч і найдалших, країнах земної кулі, як ви знайдете чоловіків.

ЖІНКА В СТАРОМУ ЗАПОВІГІ

Про діло Боже, в якому жінки брали велику участь, говорить багато Старий Заповіт. Про Миріаму, сестру Аарона та Мойсея, Слово Боже говорить, як про “пророчицю,” та згадує, що вона була надхнена. В пророка Михея вона стоїть нарівні з Мойсеєм та Аароном (Мих. 6:4).

У Книзі Суддів, розділі 4-ий і 5-ий читаємо про пророчицю Дебору, яка правила Ізраїлем роками, а в II Книзі Царів, роз. 22, іде мова про пророчицю Олдаму, яка промовляла до Ізраїля в ім'я Боже. “Так каже Господь!” звучало з її уст аж чотири рази в шістьох розділах цього великого розділу.

ЖІНКИ В НОВОМУ ЗАПОВІТІ

“Через слово жінки,” діви Марії, довідуємося про втілен-

ня нашого Господа Ісуса Христа, бо тільки їй з'явився ангел Господній та об'явив про цю величну подію. Йосипові було тільки підтвердження того, що вона вже знала перед тим. Із “слова жінки” довідуємося, що Дитя, Яке спочивало на грудях людської матері, було Бог Предвічний.

Через “слово жінки” довідуємося багато про розп'яття Ісуса. Його учні залишили Його й повтікали (Матв. 26:56). При хресті, з усіх учнів Ісуса, мав відвагу стояти тільки Іван, — але цю відвагу в більшій мірі мали жінки, які були там свідками страждань свого Господа. Та Іван не був увесь час при хресті. Із сімох слів Господа, промовлених на хресті, Іван записав тільки три. Він, певно, “від тієї години” (Івана 19:27) відвів матір Ісуса, Марію, до себе домів, щоб вона не приглядалася більше до страшних мук Голгофи, а тоді знову повернувся до свого розп'ятого Учителя. Він свідчив тільки про те, що він на свої очі бачив.

Жінки, що залишилися при хресті, — Марія Магдалина, Марія, — мати Якова, та Марія, мати синів Зебедея, — вони тільки певно чули слова Христа: “Отче, прости їм, бо не знають, що діють” (Луки 23:34), “Боже Мій, Боже Мій, — нащо Ти Мене покинув?” та “Отче, в Твої руки віддаю Свого духа!” (Лк. 23:46). Це ми знаємо через “слово жінки,”

як рівнож через "слово жінки" ми маємо ті чудові відомості про Його похорон (Лк. 23:35; Матвія 27:60).

Воскреслий Спаситель з'являється найперше жінці, — й через "слово жінки" учні вперше чують про воскресіння та біжать до порожнього гробу. Через "слово жінки" й тепер, по всіх краях світу лунає ця вістка про Ісуса, Який вперше сказав жінці, Марті, сестри Марії, що Він, — "Воскресіння і життя."

Хтось може тут зауважити, що всі дванадцять апостолів були чоловіки. Це правда, — однак правда й це, що всі ці чоловіки Його залишили, повторили. Тільки жінки залишилися стало при Ньому. Цим ми не хочемо перевищити ролі жінки, понад ту, яку Господь призначив для чоловіків. Але ми мусимо звернути на велике признание Бога для жінки. Це призначення сягає й по наші дні. Через "слово жінки" приходять у Царство Небесне багато людей ще й тепер, у наші сумні дні цього світу.

Через "слово жінки" Єлисавети зістав із маленьких своїх

літ наставлений у Писаннях Іван Христитель, який ішов "рівняти дорогу" своєму Господеві. Через "слово жінки" Лоїди та "слово жінки" Євникії оселилася нелицемірна віра в серце молодого Тимофія (II Тим. 1:15). Через "слово жінки" береться віра в Ісуса Христа й тепер у серці не одного хлопчини, — й багато завдячують своє покликання до праці на ниві Божій "слову жінки."

Українські Жінки! Ви, Дорогі Сестри в Господі! Чи ви коли подумали, що через "слово жінки," — через ВАШЕ слово, ваша власна дитина, або дитина ваших близьких, стане благовісником тієї великої вістки спасіння багатьом тисячам нашого народу? Що через "слово жінки," — через ВАШЕ слово, ваші сусіди, ваші знайомі, зможуть прийти до Господа? Так, — Господь має велике призначення для вас, — Він Він має велике благословіння для вас. Пам'ятайте тільки, що багато, багато зла також може статися через "слово жінки." Нехай через ВАШЕ слово, як жінки, буде слава Господеві!

КУТОК ДЛЯ ДІТОК

"ІЗ УСТ ДІТЕЙ... СЛАВА"

"З уст дітей учинив Ти хвалу" — Псалма 8:2.

Славу Ісусу Христу!
Добрий ранок Вам, діточки!
Тепер восени люди скрізь святкують "День подяки" Богові за жнива.

Сьогодні я Вам розкажу оповідання на цю тему.

Це був "День подяки," але в ці хвилини ніхто з присутніх

не звертав уваги на снопи, ані на овчі, ані на букети осінніх квітів, що прикрашували церкву.

Усіх очі були звернені поза це все наперед.

"Слава Богові Отцеві,
Слава Синові Його!" —
роздався чудовий голос у цих

хвилинах, наповнюючи церкву якоюсь дивною атмосферою. Цей щирий, молодий голос захопив слухачів і підняв їхні серця високо, неначе на крилах, до небес.

Ось тут сиділи молоді дівчата, що все легковажили духовними справами. Тепер в їхніх очах стояли сльози.

Тут був молодий здоровий хлопець, що марнував свої дні. Щось у ці хвилини заговорило до його серця, й він зараз рішив посвятити своє життя для Господа.

Ось тут сиділа жінка, що завжди нарікала, що вона все мусить вдома працювати. Тепер вона подумала: "Яка я щаслива, що я можу працювати."

А ось цей чоловік, що все сварився зі своїми сусідами та родиною, тепер він рішив старатися жити лагідно з усіма.

Ось цей гордий пан тепер відчував, що всі його здібності, і всі його маєтки, що він мав, — він повинен дякувати Богові за них і більше практичним способом служити Богові ними. Ось один чоловік, що нищив своє здоров'я алкоголем і марнував час у п'янстві, — тепер схвилювався, — і в серці своїм твердо постановив: "Як вийду з церкви, зачну нове життя."

Тут сидів безбожник, що приходив до церкви лиш розглядати, яким способом він може її нищити. Він похилив голову й задумався: "А що це я роблю? Чи я не міг би чесно це життя провести? Прожити, — а що потім?"

Тут сидів літеплий християнин і в душі молився: "Боже, дай мені такої віри, як ця дівчина має!"

Другий, що нарікав на матеріальну втрату, молився: "Боже, навчи мене за все дякувати."

Ось ті, що думали, що вони так щиро для Господа працювали, тепер чомусь відчували бажання щиріше працювати.

Неслухняні діти, що слухали цієї пісні, рішили бути добрими, як вернуться додому.

Проповідник за катедрою рішив у своїм серці ще з більшою ревністю служити Богові.

Усіх присутніх ця пісня пробудила духовно. Кожен зістав настроений до чогось кращого в своїм житті.

Що ж це за чудова пісня була? Це була пісня, що вони всі вже не раз чули.

Чому ж ця пісня тепер на них мала такий сильний вплив?

Тому, що ту пісню співала від серця молода дівчина, що з усієї її юності її залишився лиш її золотий голос.

Три роки тому вона була веселою школяркою. Разом із іншими дівчатами вона мріяла про майбутнє. "Може я буду вчителькою, може місіонеркою, а може вивчуся на лікаряку."

Того літа полію зробило кінець її мріям. Тепер вона могла тільки сидіти на кріслі. Навіть руки її були майже зовсім спаралізовані.

Тільки її голос і її миле лице не зістали ушкодженими. Вона переживала страшний час. Нарешті Бог дав їй силу перемогти розпуку по її втраті.

"А може мої ноги були б мене понесли туди, де я не повинна ходити . . . Тільки голос мені лишився. А може Бог хоче, щоб я служила Йому своїм голосом," — так ця дівчина думала в своїм серці.

Вона зачала вчитися співати, і вживати свого голосу для слави Божої. У таких служінні вона знайшла щастя й радість.

Вона тепер співала широко від серця для Самого Бога.

Сама вона й не знала, як її пісня говорила до сердець присутніх та яку велику працю для Бога ця пісня робила сьогодні!

Вона тільки одно знала, — Сьогодні це “День подяки.” Я маю так багато, за що Богові дякувати. За Його велику любов до мене. За Сина Його, Господа мого, Ісуса Христа. За спасіння моєї душі. За життя, що Він мені дає. За надію на життя вічне через Господа Ісуса Христа. За голос, що Він дав мені хвалити Його.” І її милий голос лунав тепер по церкві:

“Слава, слава, вічна слава, Богові від роду в рід!” — вона докінчувала свою пісню. Того ранку всі вийшли з цер-

кви, відчуваючи, що вони мали так багато, за що дякувати Богові.

Так, діточки, Бог нам дає дуже багато, за що дякувати.

Завжди пам'ятайте від одного дня подяки, аж до другого, щодня дякувати Богові за все, що Він посилає Вам. Старайтеся показувати Богові Вашу вдячність й служити Йому все.

Слово Боже нам каже: “Дякуючи всякого часу за все в ім'я Господа нашого Ісуса Христа, Богові й Отцеві” (Ефес. 5:20).

Вивчіть цього віршика напам'ять на цей тиждень, Діточки.

А тепер знову до побачення, й нехай Вас Бог благословить!

(Одна з промов сестри Л. Ігнатів, яка провадить щонеділі куточок для дітей при Укр. Радіо-Передачі “ГОДИНА БОЖОГО СЛОВА”.)

УКРАЇНСЬКИЙ СПІВАНИК БЕЗ НОТ

ПОВІДОМЛЯЄМО, ЩО НАРЕШТІ ПРИСТУПЛЕНО ДО ДРУКУ УКРАЇНСЬКОГО СПІВАНИКА БЕЗ НОТ. ПРОБНІ ВІДБИТКИ ЦЬОГО СПІВАНИКА БУЛИ РОЗІСЛАНІ ДО ПОВЕРХ 40 ПРОПОВІДНИКІВ, ПИСЬМЕННИКІВ ТА ДИРИГЕНТІВ. ПРИЙШЛОСЯ ПРОВЕСТИ БАГАТО ПРАЦІ, ЩОБ УЗГІДНИТИ ВСІ ЗАУВАГИ, ЯКІ НАШІ СПІВПРАЦІВНИКИ ТАК ЛАСКАВО НАМ НАДІСЛАЛИ.

СПІВАНИК ЦЕЙ БУДЕ МІСТИТИ В СОБІ ПРИБЛИЗЬКО 1,000 ПІСЕНЬ. ВІРИМО, ЩО ЦЕ БУДЕ СПРАВДІ СКАРБНИЦЯ ДУХОВНИХ ПІСЕНЬ ТА ДУХОВНОЇ ПОЕЗІЇ ВЗАГАЛІ.

ЗА ВИДАВНИЦТВО,
THE GOSPEL PRESS

САМІ ПРИСЛУХОВУЙТЕСЯ ДО

“ГОДИНА БОЖОГО СЛОВА”

УКРАЇНСЬКОГО РАДІО-БОГОСЛУЖЕННЯ ІЗ САСКАТУНУ
І ІНШИХ ЗАОХОЧУЙТЕ СЛУХАТИ ДО ЦЬОЇ
НАЙСТАРШОЇ І НАЙБІЛЬШОЇ
УКРАЇНСЬКОЇ РАДІО-ПЕРЕДАЧІ
присвяченої для поширення та поглиблення Святого
Божого Слова поміж українським народом у своїй
рідній мові через

РАДІО СТАЦІЮ CFOS Саскатун
кожної неділі рано від 7:30 до 8:30 години,
число 600 на Вашім радіо-приймачі.

“НЕ САМИМ ХЛІБОМ ЖИТИМЕ ЛЮДИНА, А КОЖНИМ
СЛОВОМ, ЩО ВИХОДИТЬ ІЗ УСТ БОЖИХ,” СКАЗАВ ІСУС
ХРИСТОС.

Просимо молитися за це Богом-благословенне діло
поміж нашим народом та піддержувати його Вашою
допомогою. Адресуйте Ваші листи на адресу:

The UKRAINIAN
GOSPEL
Hour

P.O. Box 126

SASKATOON, Sask., Canada

Читайте й розповсюджуйте журнал “УКРАЇНСЬКА НИВА,”
одинокий незалежний український духовний часопис, який стоїть
в обороні Божого діла поміж українським народом по всьому
світу. Запренумеруйте “УКРАЇНСЬКУ НИВУ” Вашим при-
ятелям, як РІЗДВЯНИЙ ДАРУНОК на Різдво.

“БАГАТСТВО БАГАТЬОХ ПОДЯК”

(Радіо-Проповідь 12-го жовтня, 1958, з нагоди Дня Подяки в Канаді)

“Бо діло служіння . . . багатіє багатства подяками Богові”
— II Коринтян 9:12.

“З чим нам стати, — як поклонитись перед Господом?”
— Михей 6:6а.

Сьогодні День Подяки, — “Thanksgiving Day” після мови та звичаю в цьому краю, в якому ми живемо, в цій Богом-благословенній Канаді. Так, як під час Різдва, наші думки линуць про Того, що в стайні, в яслах народився; або під час Великодня, про Нього знову ж, коли то Він подолав і смерті, й пекла сили, воскресши в тому тілі, яке зістало за нас поламлене на Голгофському хресті, — так і тепер, у цю пору, в пору днів подяки, наші думки линуць до Бога, до Того Самого Бога, Який, будучи в Христі Ісусі, примиряв світ грішників із собою, як апостол Павло говорить у Листі до Коринтян.

Цей Бог, — Він джерело всіх благ, всього добра, — Він не в рукотворених храмах домує, живе, — як даліше апостол Павло говорить, або в чому Він має яку потребу. Однак Він має місце побуту, місце, де Він пробуває. Ісаак Валтон, один богобійний англієць, сказав, що Бог пробуває в двох місцях — одно місце, це на небесах, а друге місце, це у вдячному серці людини, — у вдячному серці людини. В цю пору днів подяки, Дорогі Приятелі, чи Ваше серце є таким місцем для Бога, де Він пробуває? “Ви храм Бога живого” каже нам Його Святе Слово, — але ніхто, ніхто не може бути таким храмом, коли в тому храмі, в тому серці невдячністю чути, — коли таке серце не наповнене ароматами-запахами подяки Богові.

Плутарх, один із славних старинних грецьких філософів, сказав: “Поклоніння найбільше приємне Богові походить із вдячного та веселого серця.” Вдячне та веселе серце, — хто, як не християнин може його мати? Хто, як не християнин мусить його мати? Бо інакше, — коли він не має цього вдячного, цього веселого серця для Бога, то для кого це серце його буде вдячне? Для кого буде веселе? Для сатани? Певно, що ні! В служінні сатані ані вдячності, ані веселости нікому нема й бути не може. Сатана сам наповнений лютістю й ненавистю та невдячністю, — й ті, що йому служать, — їхні серця також цього всього повні.

“Гордість вбиває вдячність” — раз сказав Henry Ward Beecher, славний американський проповідник, — гордий чоловік рідко коли може бути вдячним, — бо він завжди думає, що він не достає всього того, що йому належиться.” Хто знає — можливо це тому, що те, що в його серці не взялась подяка, а натомість там постала гордість. Скільки тепер є таких, що також впали, а інші на дорозі до падіння, через це саме, — вдячності, подяки Богові мало в них, — а гордості багато.

Геснер каже: "Найкраще, — то це зберегти, задержати, вас у чистому, тихому серці, — так, щоб кожен раз, як наше серце стукне, щоб це було подякою, а кожен наш віддих піснею хвали," — бо "вдячність, це не тільки пам'ять, але це наше поклоніння серця Богові за Його доброту до нас." Що за взнеслі та розумні це слова, Дорогі Радіо-Слухачі!

"Боже, Який даєш мені життя, дай мені серце, повне вдячності," сказав Шекспір, славний англійський поет.

"Для щирої людини, найбільший довг, то це довг вдячності, — особливо тоді, коли це не в нашій силі відплатитись," каже Франклін.

"Вдячна гадка до неба, це вже само собою молитва," писав Лессінг, а Цицерон, великий муж давнього Риму, каже, що "вдячність, це мати всіх чеснот."

"Наші подяки повинні бути настільки палкі, як наші молитви, благання до Бога були гарячі за тим, що ми від Нього просили," знову твердить Сенека, ще один мудрий муж старинності.

"Вдячність Богові навіть за тимчасові блага дає нам зазнати благословіння небес," сказав ще один муж, а другий додав такі слова: "Той має найбільше насолоди, щастя, в житті, що є вдячний і за мало, — бо вдячна душа є zarazом і великою душею, і щасливою душею."

Однак, людська натура вже від народження чогось така, що людям, вона буде бодай частинно, чи колись-не-колись, вдячна, — але спитайте себе сьогодні рано, наскільки людське серце вдячне Богові, — Богові, що дає і життя, і здоров'я, і все? "Вдячність Богові повинна бути така безнастанна, як безнастанно ми одержуємо Його ласки; така велика, як багатство Його доброти; така гаряча, щира, як незмірне багатство Божої любови," висловився ще один чоловік на цю тему про вдячність.

"Жодна мелодія на землі не така приємна Богові, як пісні подяки вдови, сироти; як радість тих, що були допомогені..!" "Від Давида навчёмось давати подяку за все. — Кожна скиба, кожна борозна в Книзі Псалмів засіяні густо добрим насінням подяки," зауважив Jeremy Taylor.

З цією думкою, я думаю, ми всі погодимось. Чого-чого, — а вдячності, подяки, у Давидових Псалмах повно. Дійсно, Книга Псалмів, — це "книга подяки," книга хвали, — книга хвали й подяки не тільки Давидових уст, а й Давидового життя, — життя труду для Господа.

Коли б мені чи Вам, Дорогі Браття та Сестри, прийшлося писати книгу нашого життя, то скільки в ній знайшлося б подяки, вдячності Богові? Мало, певно, — й то можливо, що дуже мало! Більше там знайшлося б нарікань, сліз, незадоволення, — а то часом явної та гіркої невдячності й супроти Бога, й супроти людей.

І через це, ми й раді, що такої книги нашого життя, як Давид написав, ми не написали. Однак, така книга нашого життя є записана, — вона пишеться Богом. І прийде час, ця моя книга, ця Ваша книга, будуть вони відкриті, — і все, все, що в них є, буде прочитане. Буде прочитане також і вся наша невдячність не тільки нашим родичам, нашим ближнім, але, що-найбільше, наша невдячність Богові. І на підставі цього буде суд.

Та “Бог милосердний,” хтось скаже, — “Він не буде вічно карати,” зможе дехто покликатись навіть на Його Слово. Так, — Бог милосердний для грішного людства, але тільки на землі, — Він не бажає смерті грішника, — Він дав Свого Сина, Ісуса Христа, на те, щоб кожен, що вірить у Нього, не згинув, а мав життя вічне. Але людство з самого початку було невдячне, — воно Ісуса Христа розп’яло, — а тоді, від тієї пори й віками пізніше, як і тепер у наші часи, воно Його відкидає, Його Святим Словом нехтує.

Отже прийде пора, — а вона вже недалеко, — коли Господь повернеться, прийде знову на землю, — але цим разом уже не як милосердний Спаситель, а як Суддя, — і то як справедливий Суддя. А справедливість вимагає кари за гріх, — бо інакше, — вона не була б справедливою.

Однією з наших найбільших провин перед Богом, то це буде страшна провина невдячності. А ця невдячність, то це не так невдячність слів, невдячність язика нашого, — як невдячність серця нашого, — невдячність діл наших, невдячність життя нашого. “Не кожен, хто говорить “Господи, Господи!” ввійде в царство небесне, а той, хто чинить волю Отця Мого, що на небі,” сказав Ісус Христос.

А ця воля Отця небесного, Дорогі Браття та Сестри, Шановні Радіо-Приятелі, то це Його воля про спасіння душі людини. Перше всього, — спасіння Вашої власної безсмертної душі, — а тоді спасіння інших таки ж же безсмертних душ, як і Ваша.

Коли Ви нехтуєте цим спасінням Вашої власної душі, то ці дні подяки в осінню пору року мають для Вас дуже, а дуже маласеньке значення, — бо Ви нехтуєте найбільшим Божим Даром для Вас, — даром, за який Ви повинні бути вдячні Богові не тільки в якийсь особливий день у році, — але в кожний день, у кожную годину, в кожную хвилину навіть, вдячні за дар Сина Божого, за Вас розп’ятого, за дар життя вічного.

За цей Дар життя вічного Бог вимагає від Вас, щоб Ви у вдячності своїй віддали Йому це Ваше земне життя на служіння Йому, — слів подяки Йому замало ще, — Він вимагає від Вас більше, — далеко більше!

“Життя, життя, Я дав тобі, —
А що ти дав Мені?”

Він питається словами добре звісної пісні.

Так, — Господь вимагає, сподіється, життя за життя. Це Божа справедливість. І це не з примусу, а з почуття вдячності, любови. Дуже можливо, що на служіння Господеві Ви самі не зможете піти. Коли так, то Бог вимагає від Вас жертву, як Він вимагав від Авраама. Сина, — одинака Авраама, Він у жертву Собі зажадав. І Авраам був слухняний, — а Ви? Де Ваші сини? Де Ваші доньки? Скільки Ви їх маєте, — а скільки з них Ви посвятили для Бога? Чи така має бути вдячність Богові Його дітей? Чи така має бути Ваша вдячність Йому, — що такі Ви не даєте Вашої дитини на діло Боже?

Давид сказав: “Милість Господа від віку до віку над тими, що бояться Його, і справедливість Його над дітьми дітей їх, — над тими, що заповід Його хоронять.” А заповід Його, який думаєте? Що Він сказав перед тим, ніж мав вознести на небо? Які були Його слова?

Ось як звучав Його заповід, — ось Його слова: “Ідіть і проповідуйте Євангелію,” — “проповідуйте Євангелію.”

Але як вона буде проповідувана, — думаєте Ви? Хто її буде проповідувати? “Як же будуть проповідувати, коли не будуть послані?” питається апостол Павло. А ці послані, то це Вами послані молоді люди, це Ваші сини, Ваші доньки. Ви їх мусите послати, — з вдячності Богові за дар життя вічного Вам та Вашим дітям.

Господь очікує такої вдячності від нас, що й іншим понесемо цю вістку спасіння. Аж тоді, — тільки аж тоді, наша вдячність перед Ним справді буде повна. Тоді “милість Господа” буде, як це каже Давид, і над дітьми дітей Ваших, — навіть над дітьми дітей Ваших. Боїтесь Ви Господа? Бажаєте Ви дітям Вашим, — внукам Вашим добра, — Божого благословіння? Віддайте Господеві Господнє, — пошліть, — так пошліть, — не чекайте, аж поки вони самі підуть, — Ваших дітей на науку Слова Божого, — нехай вони приготівляються на служіння Господеві поміж своїм народом. Не очікуйте, аж Господь присилує Вас до цього! З вдячного серця Богові це зробить!

Та так, як не всі самі зможуть піти проповідувати благу вістку спасіння, так і не всі мають кого послати. Дітей у них або немає, або вже повиростали, або яка інша тут причина. Коли так, то знайте, однак, що Господь не звільняє Вас від труду для Нього. Він наділив Вас матеріальним добром, щоб Ви цим способом брали участь у Його ділі: Поможіть їти до школи тим, що хотіли б іти, та не мають за що, — а таких молодих людей і цього року знайдеться.

“З чим би мені стати перед Господом, як поклонитися Богу небесному?” питається пророк Михей. Це питання, Дорогі Слухачі, — це питання і для Вас, і для мене, особливо в дні подяки. Забагато вже й задовго людство все ставляє перед Богом із словом тільки. В ці останні дні, коли Боже діло стоїть загрожене, — коли часу світові вже небагато лишилось, — коли темрява війни страшною та нечуваною наближа-

чтись, коли й діти, й майно будуть забрані силою від усіх тих, що передніше добровільно не віддадуть їх Господеві, як це сталось скрізь по Європі, — коли це все надходить, — то як нам з'явитись перед Господом у ці дні подяки? Не з жертвою за наші душі, — бо Господь Ісус Христос дав Себе за жертву за нас; не з плодом утроби нашої, — перворідня, — дітками нашими за гріх душі нашої, — як знову каже Міхей, — бо тільки кров Господа змиває всі гріхи душ наших. Однак, з'явись ми перед Богом не з порожніми руками. Виповнім перед Ним наші довги, наші обітниці Йому, якими ми себе перед Ним зобов'язали. Принесім Йому на діло Його святе й назимка з нашої обори, і з плоду та приходу нашого поля, — з усього матеріального добра, яким Він нас наділив; — а найголовніше, приведем до Нього нашого перворідня, сина нашого любого, чи доньку нашу, на служіння Йому, — як колись привела Анна, мати Самуїла свого сінка. "Про це хлоп'ятко я благала Бога, і Господь ізглянувсь на моє благання . . . Оце ж я віддаю його Господеві . . . щоб служив Йому," вона сказала. Не легко це прийшлося їй зробити, — бо це був її перший, і до того часу, ще одинокий синок. Та вона дала Богові слово своє, приобіцялась, що віддасть цю дитину Господеві, — і тепер віддала вона його Йому. Хоч там при такій розлуці був і біль серця, то разом там була і вдячність серця Господеві за те, що Господь вислухав її молитву, — і ось як тепер цю вдячність вона показала перед Богом. Ділом вона це доказала.

Докажім же й ми, Дорогі Браття та Сестри, ділами докажім! нашу вдячність Богові за Його любов до нас. Отак станемо ми перед Ним сьогодні, — отак стіймо перед Ним кожного дня, — отак поклоняймося ми Йому, — а Він таких поклонників шукає, — і Він їх благословляє. Бо як же ми зможемо, як же ми посміємо з'явитись перед Ним інакше? Він бо в жертву за нас дав щонайкраще, — Сина Свого, — і то на хрест за нас.

Даймо ж і ми щонайкраще для Бога.

Господи наш й Боже наш! Як гарні Твої дороги, — що за любі домівки Твої! Дозволь же нам вступити в них, з'явитись оце перед Тобою, з подякою не тільки уст наших, а з подякою сердець наших. Щоб з переповненням серця вдячністю Тобі й уста наші промовляли. Та й не тільки уста, — а ділами, життям нашим, ми змогли віддати Тобі подяку, яка належиться Тобі за дар спасіння, яке Ти нам дарував. Допоможи нам, Боже, цінити Твій дар Ісуса Христа високо, — й глибоко почувати наш довг перед Тобою, — а за це все, із-за вдячності Тобі, дай нам сили все на Твоє діло віддати.

Благослови Слово Твоє Святе, як воно оце розійшлось від Тебе Твоїми хвилями радія. Дай, щоб воно принесло плоди життя багатьом, — щоб багато, — а з ними й ми добачили довг свій перед Тобою й принесли Тобі в поклоніння добро, яким Ти наділив нас, — дітей наших на служіння Тобі.

Розпусти нас тепер із Твоїм святим благословінням, — Христа ради благаємо. Амінь!

ДО НАШИХ РАДІО-СЛУХАЧІВ ТА ЧИТАЧІВ "УКР. НИВИ":

Слава Ісусу Христу!

Дорогі в Господі Брати й Сестри! Спокій Вам!

Хоч із приходом осені та жнив надходить і "ДЕНЬ ПОДЯКИ," — однак для дійсно спасенної душі **кожен день** розпочинається зо словами сердечної та щирої подяки.

"БЛАГОСЛОВИ, ДУШЕ МОЯ, ГОСПОДА!" така душа викликає з переповні свого серця. "Благослови, душе моя, Господа!" Бо

Він ПРОЩАЄ — несправедливості, гріхи твої;

Він СЦІЛЯЄ — недуги душі твоєї;

Він ВИБАВЛЯЄ — від могили смерти;

Він НАСИЧАЄ, — не тільки хлібом, але й СЛОВОМ СВЯТИМ, що виходить із уст Його;

Він КОРОНУЄ, — ласкою Своєю та милосердям . . .

О, є за що дякувати Господеві!

Та так дякуючи Господеві, така душа бажає, щоб цей Добрий та Ласкавий Господь й **ІНШИМ** душам прощав і їхні провини; — щоб Він сціляв і **ІХНІ** гріхи; щоб Він вибавив й **ІНШІ** душі від могили та смерти; щоб й **ІНШИХ** людей годував **ХЛІБОМ ЖИТТЯ** Слова Божого.

Ми дякуємо Господеві, що це все не тільки є Вашим бажанням, але, що Ви здійснюєте це бажання Вашими **молитвами** та Вашою **допомогою** на Радіо-Передачу "ГОДИНА БОЖОГО СЛОВА."

В цей День Подяки, ми від серця дякуємо Господеві за ВАС, Дорогі наші **РАДІО-ПОМІЧНИКИ!** Ми рівнож дякуємо й **ВАМ!** Нехай цей ласкавий, благий та добрий Господь, Який знає, що ми з пороку земного створені, Який простив нам наші гріхи через кров Ісуса Христа, Який віддалив їх від нас так далеко, як схід від заходу, — нехай Він благословить та винагородить Вас!

Зо щирим та сердечним поздоровленням,

Ваш брат у Христі та спільник у розсіванні благої вістки спасіння поміж українським народом,

Я. Гомінюк

"І розумні сятимуть, неначе світила на небі, а ті, що навернуть багатьох до праведности, — неначе зорі, повік, назавжди" (Дан. 12:3)

ПОКИ Я ПРИЙДУ, ПИЛЬНУЙ ЧИТАННЯ... НАУКИ

(ІІ ТИМОФІЯ 4:13).

Цей заклик Бога є спрямований до Його дітей особливо в наші дні. Отож самі читаймо, — й нашим ближнім добру книжку в руки подаймо! Даймо їм цю книжку, як Різдвяний дарунок. Видавництво "БОЖОГО СЛОВА," для кращого та сильнішого духовного життя офірує Вам наступні книжки:

БІБЛІЯ — Переклад Куліша. З пересилкою	\$2.00
ЄВАНГЕЛІЯ ВІД ІВАНА — Новий переклад, написний легким стилем, з поясненнями, 132 сторінок	\$0.50
"ДОБРА НОВИНА" — Роберт Бойд. — Ця книжка, це справді "добра новина" для кожної людини, яка бажає пізнати Істину спасіння своєї душі	\$1.00
ЩО ТАКЕ "СВІДКИ ЄГОВИ?" — Д-р Дж. С. Вимбиш, важлива книжка, яка висвітлює ересі цієї секти	\$0.25
"СВІТЛО ЖИТТЯ" — Позаочний курс, опертий на Євангелії від Івана, 24 лекції	\$1.00
"СЛАВА ІСУСУ ХРИСТУ!" Том I, — Ілюстрований збірник зворушливих Радіо-Проповідей, 384 сторінки, Я. Гомінюк	\$3.00
"ДОБРИЙ РАНОК!" — Чудові оповідання для дітей на підставі Слова Божого, Сестра Л. Ігнатів	\$1.25
"ДОРОГА ДО БОГА" — Збірка з писань Д. Л. Мудій	\$1.00
"ЗБРОЯ ХРИСТІЯНИНА" — Практичний порадник для християнського життя, Г. К. Вайс	\$1.00
"ОТЕЦЬ ЧИНИКІЙ" — Як священник знайшов Божий дар	\$0.75
"РІЗДВЯНА ЯЛИНКА" — Проповідь - оповідання	\$0.15
"ЛЯБИРИНТ СВІТУ" — Глибокі роздумування вченого Я. Коменського	\$0.90
"СВЯТА ВІЙНА" — Алегоричне оповідання про боротьбу за людську душу, Дж. Буньян	\$1.00
"УМИРАЮЧИЙ БАРАБАНЩИК" — Зворушливе оповідання з цивільної війни, Д-р М. Л. Россваліш	\$0.25
"ТИХІ ХВИЛИНИ" (16 сторінок)	\$0.10
"З ІСУСОМ У ШКОЛІ МОЛИТВИ"	\$0.05
"П'ЯТИКНИЖЖЯ в ПИТАННЯХ і ВІДПОВІДЯХ" — практичний підручник на перших п'ять книг Біблії. Поверх 883 питань та 1,200 вказівок на відповіді з деякими важливими поясненнями (Позаочний курс)	\$2.00
"ЗНАТИ ІСУСА" — наше потрібне знайомство з Господом	\$0.15

Шліть Ваші замовлення на адресу:

THE GOSPEL PRESS
P. O. Box 126
Saskatoon, Sask., Canada

Самі читайте ці книжки й інших заохочуйте до читання!

"UKRAINSKA NYVA"
Ukrainian Gospel Field
P. O. Box 126,
Saskatoon, Sask., CANADA

CANADA POSTAGE PAID PORT PAYÉ
2 c.
PERMIT NO. 393
SASKATOON

POSTMASTER: Returned Postage Guaranteed

ВІЙНА - ОФЕНЗИВА ІДЕЙ

"Дайте мені 26 олив'яних жовнів, і ними я завоюю світ," сказав Б. Френклін, великий державний муж Америки 18-го століття.

Цих 26 "олив'яних жовнів," — це 26 літер чи буков англійської азбуки, вилитих із олива, якими друкарі друкують газети, книжки та таке інше. В українській мові таких "олив'яних жовнів" є 32. В кожній мові світу, такі "олив'яні жовніри," скільки б їх не було, сталися найбільшою армією, яку Бог дає нам у наші руки в боротьбі з сатаною та іншими піднебесними духами злости та безбожництва.

Вони є найбільшим знаряддям, — бо ними, цebто друкованим словом, можна досягнути більше число людей;

Ними можна досягнути людей там, де особисто не можна до них зайти;

Ними можна досягнути людські душі стало з дня на день, з години на годину, — бо люди читають навіть і вночі!

Господь дає нагоду й нам, щоб і ми вживали цих засобів розповсюдження духовної літератури поміж нашим народом. Ми закликаємо Вас, наші Дорогі Браття та Сестри, пробувати в молитві за діло друкованого духовного слова поміж нашим народом, яке провадиться через Видавництво "БОЖОГО СЛОВА" Українського Місійного і Біблійного Товариства в Канаді.